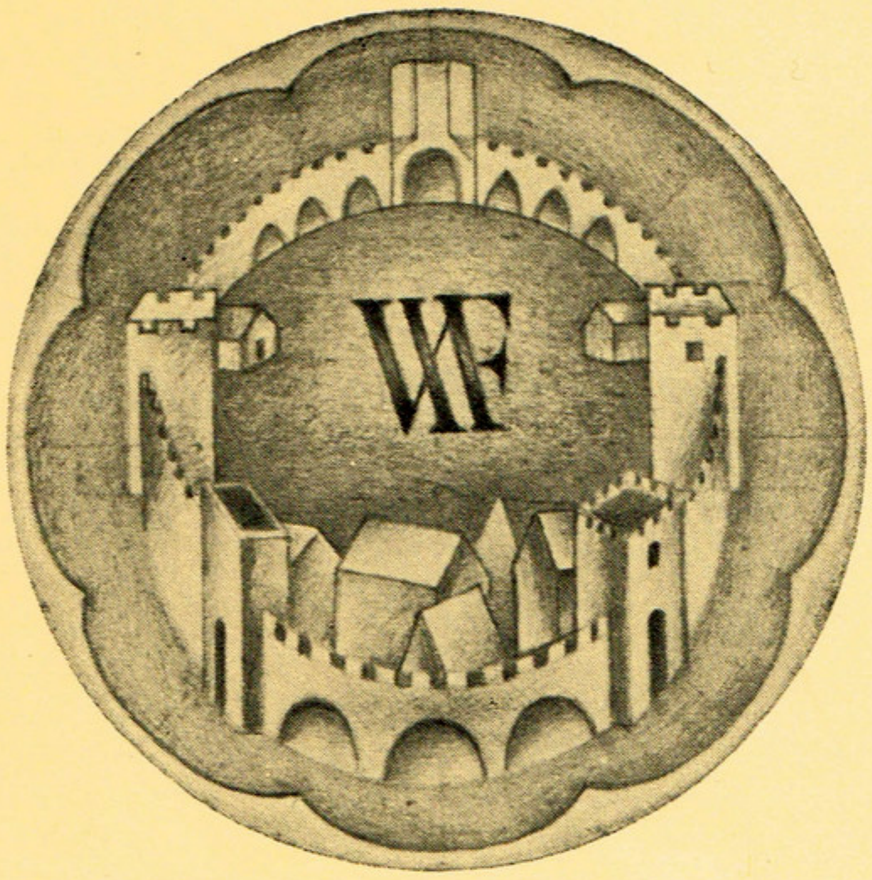

Visby Idrottsförening

25 år

1911-1936

VISBY IDROTTSFÖRENING 25 ÅR.

Visby Idrottsförening uppnådde den 11 jan. 1936 en ålder av 25 år. Detta faktum har ansetts böra hugfästas genom utgivandet av en minnesskrift, som i någon ringa mån kunde sammanföra och till senare tider bevara en del intryck och data från föreningens verksamhet under de gångna 25 åren. När frågan om en dylik minnesskrift först dryftades inom styrelsen, framhölls de betydande kostnader, som vore förknippade med ett sådant företag, och dessutom uttalades farhågor för att icke ett tillräckligt fullödigt materiel vad innehållet beträffar skulle kunna åstadkommas. Dessbättre hava dessa betänkligheter visat sig vara obefogade. I långt högre grad, än vi vågat hoppas, hava idrottsvänner bland stadens affärsmän m. fl. genom att anlita vår minnesskrift såsom annonsorgan understött och möjliggjort minnesskriftens utgivande vad den ekonomiska sidan av saken beträffar. För bidrag i form av text och fotografier stå vi i betydande tacksamhetsskuld till ett stort antal idrottsmän både inom och utom föreningen, vilka beredvilligt bistått oss i vår strävan att åstadkomma en värdig och någorlunda fullödig bild av vår förening och Visby-idrotten under det gångna kvartseklet.

Till alla dem, som bistått oss i vårt arbete med denna minnesskrift, bedja vi att härmed få giva uttryck åt vår stora tacksamhet.

Ehuru vi äro klart medvetna om de stora brister, som trots allt vidlåda vår minnesskrift, vilja vi till sist livligt rekommendera idrottsmän av alla årgångar att med milt överseende taga del av densamma. Säkert skall något av dess innehåll på nytt väcka till liv glada minnen och hågkomster från idrottens utveckling i vår stad under de gångna 25 åren; en liten kugge i den stora svenska idrottsrörelsen.

Visby i januari 1936.

Styrelsen.

Visby Idrottsförenings styrelse

1935—1936.

Sittande från vänster:

Gustav J. G. Pettersson, klubbmästare.
Arvid Johansson, vice ordförande.
Otto Gullman, ordförande.
Gösta Nyström, sekreterare.

Stående från vänster:

Viktor Pettersson, tävl.-sekreterare.
K. G. Jakobsson, kassör.
Samuel Jupither, materialförvaltare.
Birger Olsson och
Gunnar Rondahl.

V. I. F:s hedersordförande.

Bland dem, som under den nu tilländalupna tiden varit ordförande i Visby I. F., står såsom en av de främsta Valton Johansson. Valton, som han vanligen kallas av kamraterna, blev år 1921 invald i vår förening. Redan år 1924 valdes han enhälligt till föreningens ordförande. Det visade sig snart, att vi därmed fått den rätte mannen i spetsen. Under Valton Johanssons ledning uppnådde V. I. F. sin hittills mest livaktiga period. Vid sammanträdena skötte Valton ordförandeklubban med rutinerad elegans, och hans humor och slagfärdiga tunga satte alltid sprätt på våra sammankomster. Valton förstod särskilt att främja gott kamratskap och de tillfällen, då han kallade styrelsen till sammanträden i sin sommarstuga, stå ännu hos oss, som då voro med, i livlig hågkomst såsom synnerligen gemytliga tillställningar. De slutade vanligen med att styrelsen, särskilt då Gustaf var med, gjorde rent hus i Valtons skafferi.

Av idrottsliga evenemang under Valtons ordförandetid minnas vi särskilt klubbmatchen år 1925 mot Järva I. S. med Torsten Tegnér i spetsen. Det idrottsliga utbytet därvid var av stor betdyelse, även om skillnaden i poäng var rätt betydande. Fotbollsresultatet, 15—1, mot Järvas dåvarande framstående lag står ännu såsom ett hemskt minne för de fotbollspelare, som då stredo för V. I. F:s färger. Vad som däremot ännu lever i så mycket angenämare hågkomst från denna klubbmatch är Valtons synnerligen lyckade tal vid den gemensamma middagen på Solhem efter tävlingarnas slut. Valton gav då i humoristiska ordalag T. T. på huden för en del nedsättande skriverier om gotlandsidrotten i dennes annars utmärkta idrottsblad. T. T. blev ju icke svaret skyldig, men måste tillstå, att han efter dagens tävlingar fått en betydligt bättre uppfattning om Visby-idrotten.

Valton var såsom föreningens ordförande mycket uppskattad. Ett synligt bevis härpå ville kamraterna giva, då Valton vid årsmötet 1927 såsom ett hedertecken tilldelades föreningens klubbnål i guld; en hittills enastående utmärkelse inom föreningen. Då Valton år 1930 på grund av bristande tid bestämt avböjde återval och icke längre kunde förmås att kvarstå såsom föreningens ordförande, blev han enhälligt utsedd till föreningens hedersordförande, en post, som han ännu innehar.

Ett bevis på Valton Johanssons duglighet inom idrottsrörelsen är, att han beklätt ordförandeposten i Gotlands Idrottsförbund under åren 1928 och 1929 (v. ordf. 1925—1927) ävensom i Föreningen Visby Idrottsplats u. p. a. från dess bildande år 1926 t. o. m. år 1930.

Då V. I. F. nu står i begrepp att fira sitt 25-årsjubileum, ägna vi en särskild tacksamhetsgärd till alla dem, som under årens lopp arbetat för vår förenings tillväxt och förkovran. Därvid nämna vi i främsta rummet vår utmärkte kamrat och hedersordförande Valton Johansson.

G—n.

N. T. O:s studiesekreterare Justus Elgeskog bidrager med nedanstående tankeväckande synpunkter.

Slitna slagord.

Får idrotten bliva självändamål?

På den frågan kan man svara både nej och ja. Allt beror på vad man menar med självändamål. Om man med idrottens självändamål menar tävlingsevenemangen och tävlingsresultaten, rekorden och stjärnutnämningarna, vrålet av klacken och penningfjäsket hos svansen kan man omöjligen inse, att detta har ett sådant egenvärde, att det motiverar den oerhörda individuella och kollektiva anspänning, som den nutida idrotten innebär. Man har snarare anledning erinra om att åtminstone vissa av dessa företeelser tillhöra något av det minst sympatiska och mest tvivelaktiga i vår tids ungdomsliv. De bidraga att skapa en fullständigt falsk föreställning om vad som ligger i begreppet mänsklig storhet och förvilla, ofta i upprörande grad, sinnet för proportioner i fråga om de värden, som bär upp det moderna samhälls- och kulturlivet.

Om man däremot med idrott avser strävan att i alla avseenden höja den mänskliga livsdugligheten, är och bör idrotten vara sitt eget ändamål. I den mån andra synpunkter komma med i spelet, är idrotten på avvägar. Idrotten får icke bli simpel cirkusföreställning. Idrotten får än mindre bli gladiatorspel, där människohälsa och människoliv riskeras eller spolieras för att förlusta en sensationslysten — låt vara välklädd — mobb. Det finns i historien många fula spår, som borde förskräcka. Nej, idrotten har ett mål, sitt eget, ett strålande, aldrig upphunnet och aldrig fullt uppnåeligt mål — att bidraga till människans fulländning.

Riksföreningen för gymnastikens främjande har som mått orden h ä l s a, g l ä d j e, s k ö n h e t. Det förefaller, som om detta mått skulle passa icke bara gymnastiken utan idrotten i stort. Det finns ett gammalt klassiskt slagord, som pekar i samma riktning. Det är ett ord eller rättare en sats, som kommit till oerhört vidsträckt användning. Det hålles väl knappast någon idrotts- eller gymnastikfest, då inte den deklameras med större eller mindre patos.

»En sund själ i en sund kropp» . . .

Det fatala med denna uppfordrande appell är, att den under årtusendena blivit så fruktansvärt sliten, att av de förträffliga orden endast ett är fullt skönjbart — ordet k r o p p.

Det ser ut, som om kroppen vore det enda, som det vore något bevänt med. Det är med kroppen man äter, med kroppen man super, med kroppen man »älskar» — för att nu ta de mest senterade sysselsättningarna. Men det är också med kroppen man krigar. Inte minst detta bör bemärkas. Det finns ett oerhört behov av kroppar, då man skall föra krig. Där som på så många andra områden är själen snarast till hinder. Men kroppen är nödvändig. Det är den som skall skjutas sönder, slitas i trasor, slängas undan för att ruttna i en massgrav. Naturligtvis skall kroppen också med skicklighet och precision kunna skjuta sönder andra kroppar, slita andra kroppar i trasor. Men det är bara andra sidan av samma sak...

Det är en oerhörd fara för idrotten, att kroppen tenderar bli allt. Det är bara den, som vinner segrarna, det är bara den, som blir — stjärna.

Visst betyder kroppen mycket. Inte bara som råmaterial för krig och som precisionsmaskiner på idrottsvallen. Utan i livets stora, hårda, allvarsamma strider. Men man får aldrig glömma, att kroppen bara är e n sida av människan. Det finns också en själ, fastän det ordet inte längre syns på den klassiska devisen.

Jag menar nu inte, att idrotten skall börja att i tid och otid passla med själen. Det finns andra, som göra det. Och ofta överdriva dessa sin syssla och glömma, att det också finns en kropp. Resultatet blir lika jämmerligt. Men vad alla måste hålla fast vid, såväl i d r o t t e n s som b i l d n i n g e n s företrädare, är att det måste åvägabringas ädel samklang mellan det kroppsliga och det andliga, mellan kropp och själ. Vi måste kasta den gamla slitna klassiska slanten i stöpsleven och prägla om den, så att den åter kan läsas och begripas i hela sin djupa och odödliga innebörd.

Jag tror, att det inom svenskt idrottsliv, liksom inom svenskt bildningsliv, finns ärliga tendenser i denna riktning.

Justus Elgeskog.

†

Carl Gustaf Håkansson.

I vår förening invaldes Du Carl Gustaf år 1920. Du tillhörde de stilla och försynta. Ej med tomma ord utan i gärning visade Du Ditt intresse för idrotten och föreningsarbetet. Otaliga äro de fotbollmatcher Du dömt. Därvid eftersträvade Du alltid att döma rättvist och opartiskt. Med jämnmod och överseende mottog Du den kritik, som en fotbolldomare aldrig undgår. Alltid var Du beredvillig, då Du märkte, att Din hjälp behövdes inom föreningen. Vi minnas Din stora energi, evad det gällde att arbeta med ordnandet av Gutavallens nyanlagda fotbollplan eller att träna för idrottsmärket. Om något idrottsprov beredde särskilda svårigheter, tränade Du så mycket trägnare, ty det föresatta målet ville Du ej släppa ur sikte. Den 26 april 1930 slutades Din vandring härnere. Helt oväntat rycktes Du bort från oss i blomman av Din ålder. Du var en god kamrat. Länge skola vi minnas Dig.

*

Karl Erik Westergren.

År 1921 blev Du medlem av vår förening. Ännu hava vi Dig i livlig hågkomst: alltid blid och leende, med ett glödande intresse för idrotten. Särskilt gymnastiken hade i Dig en hängiven anhängare, och kortdistanslöpningen var Din starkaste gren i den fria idrotten. Städse var Du redo och villig att deltaga i föreningsarbetet: såsom funktionär, såsom snöskottare på skridskobanan eller varhelst Du såg, att Din hjälp behövdes. Du var ett gott föredöme för Dina kamrater och alltid varmt intresserad av Din förening. Efter en kort tids sjukdom ryckte Du helt hastigt bort från vår krets. Några av Dina kamrater fingo så en kall vinterdag i januari 1929 göra Dig den sista tjänsten att bära Ditt stoft till det sista vilorummet. Ditt minne skall länge leva bland oss.

*

De första femton åren — en kort historik.

Nuvarande Visby Idrottsförening daterar sin tillvaro från år 1911, då ett gäng av pojkar uppe på Klinten beslöto sig för att starta en förening för idrott och atletik. Efterhand så fick nordergrabbarna och andra »utsocknes» vara med och föreningen växte. Från de första årens träning i trapetz och romerska ringar samt brottningstävlingar i en vedbod, övergick man att träna och tävla ute i Östra gravarna, där man gjorde i ordning en hoppgrop samt jämnade till en bana att springa på. Vilda fotbollmatcher utkämpades mot pojkarna på stranden, men allaredan då hade »Visby» (eller som den då hette, »Fram») en viss förmåga att klara sig utan nederlag. Från denna tid med mycket primitiva idrottsutövningar minnes man det gemensamma i allt vad idrott hette. Skulle man hoppa höjd eller längd, så hoppade allesamman, och företogs en halvmilslöpning så voro alla utan undantag med. Och varje kväll samlades föreningen till idrott, möte eller bådadera. Det var inte ovanligt när som tiden inte räckte till, att halvmilsloppet gick i månsken. Jag ler ett stilla leende när jag tänker på de primitiva »grejor», som vi hade, ty vi gjorde allting själva såväl hoppställningar, hoppgrop, stav och spjut. Det fanns järnarbetare med, som gjorde spjutspetsarna ävenså föreningens medalj av koppar med föreningsmärket instansat. Fordringarna på pris voro ej så stora den tiden. Om jag ej minns fel, så voro de första bägarna av tenn för ett pris av 1,15 st. Men var och en var stolt över att ha erhållit ett pris, inte så mycket för prisets skull utan fastmer för att man vunnit en idrottsgren.

Äran att vara värst betydde mera, och det var nog av denna anledning som de äldsta medlemmarna kallade sig för »pionjärer», och det höll man styvt på och framhölls detta vid alla tillfällen för de yngre medlemmarna. Det var inga andra, som fingo denna hedersbenämning, än de, som kommo med de första två åren. Men annars höllo vi inte mycket på formerna, det var ett glatt kamrat- och ungdomsgäng som övade idrott för idrottens egen skull. Och vi hade roligt också, särskilt när »Peking» skulle hoppa stav, som han den tiden gjorde på sitt speciella sätt, att för det mesta komma ned på huvudet i den s. k. sandgropen, men slog sig aldrig, tack vare sin runda kroppsform. När »Peking» hoppade, avstannade allt annat på planen, ty alla ville se på cirkusnumret.

Första gången vi deltogo i D. M. var år 1915, då Josua startade på 5,000 m., och blev trea. Sedan kom vi igen i flera grenar år efter år, och snart nog flyttade vi ut på dåvarande idrottsvallen, som var A. 7:s idrottsplats. Den första fotbollsmatchen mot de »stora» lagen var mot »Gute», som vann med 8—0 trots ett fenomenalt arbete av vår målvakt, Ronqvist. Början var således mindre framgångsrik, men vi utvecklade oss efterhand och vunno över A. 7 och ett par seminarier från fastlandet följande år.

När vi sökte inträde i Riksidrottsförbundet, så måste vi byta namn, för en fastlandsförening hade samma namn som vi. »Framåt» blev det nya förslaget, men det gick inte för sig heller, varför vi resolut tog namnet »Visby Idrottsförening». Och det kunde ingen taga ifrån oss, och sedan dess har namnet mer och mer gjort sig gällande uti gotländskt idrottsliv, och föreningen utvecklades från ett litet idrottsgäng till en »stor» idrottssammanslutning.

Bidragande orsaker härtill voro, dels att år 1918 en annan förening vid namn »Vineta» uppgick i Visby I. F. samt den stora medlemsökningen 1919 och 1920 då över 100 nya krafter vunno inträde, samt den lyckade basaren 1920, då ekonomin stabiliserades, tack vare ett bra och välkommet överskott. Den treklöver, som stod för denna basar på gamla artillerigården, var förutom undertecknad, Bertil Enström och »Killen» Hallgren. 1920 var förövrigt ett gott år med seger i D. M. i fotboll (för första gången) samt en bra insats i allmän idrott. Året därpå blev V. I. F. bästa klubb vid stora mästerskapen med 35 p. över I. F. K. 22 p. Av referat från tävlingen ser jag, att H. Jakobsson vann 400 och 800 m., vilka grenar han sedan vunnit många gånger i såväl D. M. som andra tävlingar. Han var vår förste löpare som insåg den rationella träningens betydelse för ett gott resultat.

De därpå följande åren gick »Visby» från klarhet till klarhet, såväl i kvalitativt som kvantitativt hänseende. Den gjorde sig gällande i allt vad idrott hette på Gotland såsom allmän idrott, fotboll, simning, inomhusidrott samt gotländsk idrott, där femkampen och pärk voro uppskattade idrottsgrenar av medlemmarna. »Visbys» pärklag fick omnämnande för vackert spel, vilket är värt att minnas.

Av simmarna minns man Erik Gullman som god hoppare samt Palm i bröstsim och så de spännande uppgörelserna i lagkappen mot Gute. Inomhusidrott blev tack vare den ordnade gymnastiken, en tacksam vintersport för idrottsmännen. (Vintern gick ju för det mesta utan snö.) Där ha vi också haft många goda förmågor, såsom Rullan Pettersson i mellanhopp och grenhopp, likaså Peking och Gustav Hellström, Otto Persson, Gusse Johansson m. fl. samt Ernfrid Olofsson i stående höjd, som blev mästare 3 år i följd. Allmän idrott var dock vår mest omhuldade idrottsgren, och många goda idrottsmän framträdde. De största insatserna gjorde föreningen uti anordnandet av välordnade tävlingar, som ännu ej äro överträffade ifråga om utmärkt förarbete och väl avpassad startordning så att allt gick flytande, utan några onödiga uppehåll, samt insatserna i »Allehandas stafett» med inte mindre än fem lag ett år. Denna verkliga stortävling för alla idrottsungdomar på Gotland borde aldrig lagts ner. Den var vårens stora idrottshändelse om vilket allt koncentrerade sig och omslöt alla medlemmar, såväl idrottsföreningarna och skolungdomen, både i staden och på landsbygden.

I denna min korta historik av femton års aktivt arbete inom föreningen, har jag givetvis ej kunnat få med allt, utan var och en som varit med får dra sig till minnes något, när jubileumsskriften läses igenom, sig själv till glädje över många goda och glada minnen från ungdomstiden. Må de, som nu äro i spetsen för Visby I. F. med tacksamhet tänka på det förarbete, som har utförts för att samla ungdom till idrottsliga lekar. Gott kamratskap har alltid varit rådande, det är det bästa, som jag önskar V. I. F. i fortsättningen.

Carljohan Engström.

En av de första har ordet.

Josua Lindström.

Undertecknad har blivit ombedd att bidraga med några minnen från den tid, då Visby I. F. startade. Från första stund hette den ju ej V. I. F., utan jag vill minnas det, I. F. Fram. På den tiden hade vi ej något »stadion» med fina löparbanor och hoppgropar, utan vår idrottsplats var Östra gravarna, där vi hoppade så gott som på bara hällen, och vår löparbana var den allmänna landsvägen. Vi hade ej någon materialbod, utan alla idrottsgrejor måste bäras till och från idrottsplatsen till någon föreningsmedlems vedbod. Tänk så annorlunda det var då mot nu.

Nu få föreningsmedlemmarna bära ett litet vackert silvermärke i rockslaget till tecken på vilken förening de tillhöra. Jag kan väl ej annat tänka mig, än att dessa märken äro tillverkade hos någon guldsmed? Hur hade vi det för 25 år sedan, inte anlitades någon guldsmed. Det hade man ej råd till, utan märkena gjordes av prima svensk bleckplåt utan gravyr av två föreningsmedlemmar, som voro plåtsmeder. Gravyren fick en annan medlem på sin lott eftersom han hade litet smått artistanlag. Han målade märkena i vackra färger.

Vi skulle väl tala litet om idrotten också, det var idrott ska ni tro. Det var ej några svindlande rekord att tala om, men vem vill i dessa dagar t. ex. göra stavhopp på 260 cm. (ej bambustav), utan med en stav beställd hos

norra snickerifabriken. Den vägde åtskilliga kilo. Stavhopp var en idrottsgren, som hägrade för nästan alla medlemmar, om det nu var för att det bar opp mot höjderna vet jag inte, men just i denna idrottsgren uppsattes den första pokalen. Det blev en tävlan utan like, ty alla ville åt dyrgripen. Undertecknad, som erövrade den första gången, fick en vink om att den inte var min ännu, och det fick jag också erfara, ty inte mindre än 6 söndagar å rad måste jag segra, innan den blev min egendom. Ni ser, att vi hade knog för våra pris på den tiden. Vi skola väl skriva litet om löpning också. Vad de korta sträckorna beträffar har jag ej mycket hågkomst av, men däremot 5,000 m., det var sträckan för mig det. Jag kan ej minnas, att jag blev slagen av någon föreningskamrat. Jag minns ej om det var 1912 eller 1913, som jag blev uttagen att representera föreningen på D. M. Om det tillåtes att skryta så var väl jag den förste, som blev skickad på en stortävling.

Jag hade förut ej sprungit på någon riktig löparbana. I denna tävlan fick jag mitt första elddop. Vi voro sex man som startade, bland dessa fanns det fyra stycken s. k. storfräsare, de hade kommit överens om att springa de första fyra varven så mycket de orkade för att skaka oss andra av sig, men det skulle de aldrig ha gjort, ty det gick så galet att två stycken tog slut på kuppen och måste gå ur. Då tänkte man för sig själv där man sprang: »Den som gräver en grop åt andra o. s. v.» Så kutade man på fast det kändes tungt i bröstet, och man hade svårt för att andas. Vi voro nu fyra stycken kvar, och då ett varv återstod, kom en kille opp jämsides med mig och undrade, om det var han eller jag, som skulle bli trea. »Det förstår du lille vän, att det är jag», var mitt svar. Så blev det också, jag klådde honom med femtio meter, tror jag. Det var ett svårt lopp, tyckte jag, där jag sprang runt, runt och tittade på publiken, jag såg blott folket som i en dimma. Det var väl den största bravad, jag gjort på idrottens område. Som belöning fick jag en stor bronsmedalj med blågula band, att bäras synlig på bröstet.

K. J. Lindström.

Karl-Johan.

En av de äldsta medlemmarna inom Visby Idrottsförening är C. J. Engström, som nu kanske inte så mycket som förr hinner ägna sig åt idrottsligt arbete, men som i V. I. F:s barndomstid var aktiv.

Karl-Johans största intresse som idrottsman knöt sig till längd- och trestegshopp, där han speciellt i den senare grenen var en överdängare. Som stafettlöpare deltog han i V. I. F:s första lag en följd av år. Ävenså i det av Gotlands Allehanda anordnade stafettloppet, Visby runt, var han med i föreningens första lag.

Då Visby Idrottsförening var nybörjare inom fotbollen arbetade Karl-Johan energiskt på, att spelarna skulle få möta lag oftare än bara de få speldagarna, varför han satte ihop både B- och C-lag, för vilka lag han var den verklige ledaren. Detta bidrog till V. I. F:s höga standard inom fotbollen. Karl-Johan är även pappa till V. I. F:s nuvarande klubbmärke. Karl-Johan är även en flitig funktionär vid föreningens tävlingar. Han var en av deltagarne i första landskampen mot Blekinge samt är innehavare av den första V. I. F.-medaljen.

B. E. H.

Pärkspelet inom V. I. F.

Sommaren 1921 bildades inom föreningen ett pärklag, bestående av några entusiaster för gutarnas urgamla bollspel. Pärkkarl var Randolf Nygren, liten men naggande god. Särskilt var han ovanligt träffsäker med foten, och det var få inhugg, som lurade Randolf, när han var i bästa slag. Däremot var han lite svår med att sprida på utslagen från pärken, vilket inte alltid senterades av motspelarna.

En av våra första duster hade vi år 1921 vid mästerskapstävlingarna i bakpärk. Vi blevo i första omgången lottade mot hablingarna med Karl Hansson såsom pärkkarl; den tidens allra främste på området. Vi blevo förstås »munkar» på första pärken men lyckades få 10 med på den andra, vilket vi tyckte var vackert så, första gången vi ställde upp till tävlan mot dåvarande »världsmästarna» i bakpärk. Vi deltogo sedan regelbundet varje år i mästerskapstävlingarna med växlande framgång utan att dock lyckas komma med bland pristagarna. När Randolf sedermera övergick till varpkastningen, splittrades laget, och en del av våra pärkspelare anslöto sig till en speciell klubb för gotländsk idrott. Vårt pärklag gjorde således ej någon märkligare insats inom det gotländska bollspelet. Vid ett tillfälle tilldrog sig emellertid V. I. F., ehuru oförtjänt, en viss uppmärksamhet i fråga om pärkspel. Saken var den, att en grupp folkdansare från Stockholm hade uppvisningar i Visby sommaren 1921. Bland stockholmarna fanns även ett pärklag, och i programmet för uppvisningarna ingick, att detta lag skulle tävla i bakpärk mot ett lag från en viss förening i Visby. Då denna förening emellertid icke kunde ställa upp fullt lag till denna tävlan, blevo några medlemmar av vårt pärklag anmodade att rycka in, för att pärkspelet skulle kunna gå av stapeln. Då tävlingen skulle börja, fattades likväl ett par mannar, för vilka ersättare fingo tagas bland publiken. Följden blev, att ett synnerligen blandat Visby-lag utan pärkkarl fick ställa upp mot stockholmarna, som till pärkkarl hade Fredrik Engström, f. d. Visbybo och en utmärkt pärkkarl. Resultatet blev stryk efter noter för Visbykombinationen. De gamla gutarna togo detta nederlag mycket hårt, och en skald under signaturen »Fred» tog så illa vid sig, att han diktade följande nidvisa, som dagen efter tävlingen publicerades i Gotlänningen.

»Till V. I. F:s pärklag.

Med anledning av nederlaget i pärk mot Kulturella folkdansgillet.

Från Stockholm kom en kulturell förening,
och visade oss gamla tiders dans.
I gengäld skulle, så var gutars mening,
de visa vad av idrottslekar, som här fanns.

Det ställdes upp till pärk ett lag av gutar
från V. I. F., som lagrar skördat har,
emot ett danslag, och det hela slutar
med att man segern ifrån gutalaget ta'r.

Nu har ju kulturella ifrån Gotland farit.
Jag skulle velat se Er ta revanche
i t. ex. one-step, fox-trot eller tjing-tjing-tjari't
ty uti Gotlands pärk där har Ni ingen chance.»

Redaktionen var emellertid vänlig nog att härtill foga ett meddelande, att Visbylaget icke var V. I. F:s ordinarie lag.

G—n.

Ett löparminne.

År 1921 i slutet av oktober skulle åter ett Tingstäde—Visby-lopp äga rum efter något års uppehåll. Vi voro några stycken unga otränade s. k. förmågor, som anmälde oss för start på denna distans. Kallt och ruskigt var det, men vi voro just inte bortskämda, eftersom många av oss första gången deltogo i idrottstävling, varmed förstås, att samtliga voro alldeles otränade. Näja, Bergstrand var ju en naturlöpare, som inte brukade kosta på sig någon träning, och »Slarven» Thunell hade spelat lite fotboll men undertecknad hade inte kostat på sig lyxen av en träningspromenad en gång. Kl. 1 gick starten. Jag själv hade tretton som startnummer, och i väg rusade fältet som det gällt 1500 m. Min regel var för det mesta

att skynda långsamt, varför jag strax efter starten låg klar jumbo. Bröstet var inte som det skulle beroende på för mycket rökning. Flämtande knatade jag dock på, då och då växlades ett ord med följeslagaren på cykel, vännen »Yjan». Skymten syntes av någon framförvarande löpare. När jag hade löpt en 7—8 km. och började bli lite varm om fötterna, var det som en propp i bröstet hade lossnat, och sen gick andningen normalt igen. Nu kom »Otto Julius» inom synhåll. I förbigående kan nämnas, att Otto var guldsmed och har som sådan komponerat vårt klubbmärke. Farten ökades en aning. Otto linkade, men det var inte att undra över, för han hade först tagit av skorna och sprungit i strumpsock, och sedan tagit av sig strumporna och sprungit barfota, för att sedan ta på sig skorna en stund igen. Då jag kom ifatt honom blödde fötterna så de vita skorna voro rödfärgade. Jag gick om och ifrån. Från tolfte gick jag upp till elfte plats, och strax bortom Bro stenkalm var jag på tionde plats. Det var en löpare från I. 27, som passerats, och innan Stjärnby var en till från samma förening omsprungen. Vem som var den fjärde i ordningen, som jag löpte om, minns jag inte numera, men vid Skogsholm var jag ifatt klubbkamraten Folke Engström. Dessförinnan hade jag skymtat »Trumpeile», men fick aldrig någon känning med honom. Folke och jag gjorde sällskap, dock ej lång bit, för vi hade just hunnit nedfartsvägen till Hästnäs, när han föredrog att göra resten av loppet på cykelramen. Jag tror, att Folke ångrade sig sedan, eftersom det var något kallare på cykeln än att löpa. Återigen var jag ensam och förblev så hela vägen till mål, ty John Nilsson från I. 27 släppte omedelbart, som jag kom ifatt honom innan Bingers backe. Jag hade nu gått fram från tolva i Bro till sexa och det blev också min placering i mål. Med denna placering var jag nöjd, ty före mig var enbart klubbkamrater och således de sex första platserna V. I. F:s. Kallt hade det varit under loppet, ibland trillade haglen innanför tröjan, och mycket varmare var det inte i A. 7:s badhus, där vi skulle klä om. Dock var man varm ändå, vetskapen av att ha gjort sitt bästa, och inte ens kapten Runeborgs klander över för dyra prisinköp kunde stämma ned humöret.

Detta var i korthet vad jag minns från min första tävling och ett av mina gladaste idrottsminnen. På grund av en viss fallenhet för bekvämlighet kom mina insatser för V. I. F. inte att bli så stora, som de kanske kunde ha blivit. Med tillönskan om många framgångsrika år för gamla kära V. I. F. tecknar

E. Fröberg.

En verklig storhejare.

Sista kastet.

Bland raden av storhejare, som V. I. F. ägt och ännu äger i sina led, kan en, vars namn har god klang, nämnas, nämligen Gustaf A. Hellström, i idrottskretsar även »Lillen» kallad. Han torde ursprungligen hava tecknat sitt namn G. Hellström, men på grund av att namnet därigenom blev synonymt med ett annat känt idrottsmannanamn, nämligen E. Hellströms, övergick han att teckna sig på förut nämnt sätt.

Lillens första idrottsliga impulser fick han nog när han som pojke fick springa och hämta bollen (pärk) åt Visby Bollklubbs spelare, som tränade på Kajsarn. Den första idrottsförening, han kom att tillhöra, var Kamraterna, som på den tiden hade sitt klubbhus (materialbod) just på den plats, där Gutavallen nu ligger. Vid enrollerandet i denna förening hade han nog förövrigt sällskap med en del nuvarande V. I. F.-are, t. ex. Calle A., Thure C., ev. flera. Detta

Lillen har vunnit och ser nöjd ut.

gång följdes nog även åt då de på 1920-talet kommo till Visby Idrottsförening. Vad Lillen utfört för V. I. F. skulle nog enbart det vara tillräckligt att fylla jubileumsskriften, men det är ju inte bara hans bravader, som där skola omtalas, varför här endast i stora drag kan omtalas något av hans idrottshistoria. Huvudsakliga anledningen till att han kom till V. I. F. var att gymnastiken hade och har alltjämt utövat en stor lockelse för honom. Som förståndig idrottsman har han ju förstått dess grundläggande betydelse. Omkring 1920 började han tävla. Så smått till en början och sedermera i större utsträckning, så att han vid det här laget torde vara innehavare av ett 45-tal D. M.-tecken. Och vad är det inte, som Lillen tävlat i? Först och främst hans paradgrenar: diskus och kula. I diskus har han som bästa tävlingsresultat uppnått 41,80 m. och skulle säkert, när han var som bäst med litet tur ha varit mogen att avliva Guntas rekord från år 1912. Men nu får det nog stå sig många år ännu, innan det kommer någon, som är kapabel att upptaga den kampen. I kula har han varit rekordhållare med 13,16 m., som uppnåddes vid en träningstävling i Burgsvik. Vid nationella tävlingar i Södertälje år 1927, som samtidigt var uttagningstävling i diskus för landskampen mot Finland, blev han 4:de man med 39,80. Jag påminner mig en tävling på Vallen, då han efter den ordinarie tävlingens slut gjorde tre stötar över det då gällande rekordet, varav den längsta mätte något på 13,80. I femkamp och tiokamp har han varit mästare många gånger och har förövrigt ännu rekordet i tiokamp. I klubbmatcher har han alltid varit ett pålitligt ankare. Tänk bara på när han en gång i en klubbmatch mot Hellas gick över 1,72 m. i höjdhopp. Visserligen blev han då blott tvåa men slog dock staketräven Dillén i Hellas. I inomhusidrott har han även varit flitig deltagare. Hans bästa resultat i stående höjd är 1,42,5 m., som dock ej kunde godkännas som rekord, enär tävlingen ej var i laga ordning utlyst. Att han spelat vänsterback i B-laget är det nog många yngre V. I. F.-are som inte vet. Ävenså att han varit med i B-laget i handboll och fruktad back i bandylaget. Lägger man härtill, att han tävlat för V. I. F. i gotländsk femkamp och orienteringslöpning, så torde det mesta av hans aktiva idrottsgärning vara omtalad. Men inte nog härmed. Hans brinnande intresse för saken har gjort att han även fått tid över för passiva uppgifter. Han har sålunda under fem år varit kassör i föreningen och dessutom under en del år varit av Gotlands Idrottsförbund utsedd till dess ledare för den allmänna idrotten på ön.

Vad som hjälpt Lillen att hinna med allt detta är förutom hans förutnämnda brinnande intresse det, att han alltid har haft ett gott och glatt humör. En god kamrat och en glad garçon, det är vad han är. Dessutom en stor charmör, men då han nyligen börjat lägga om rodret med kurs på den äktenskapliga hamnen få vi, samtidigt som vi tacka honom för vad han uträttat för V. I. F., önska honom »lycke pa rajsen».

»Welge».

Idrott på främmande mark.

Minnen ja, skall man välja det trevligaste och vackraste så är det så pass svårt, att man från början kan säga ifrån, att idrottsminnen som regel bara äro trevliga även då man får stryk.

Ett av de trevligaste är dock landskampen Gotland—Blekinge första gången 1922. Då vi med Kalmarbåten anlände till kvaststaden, var det färdledaren löjt. Tiberg, som på billigaste vis skulle se till att vi kommo till Karlshamn. Han valde att åka buss, och där sutto vi ett femtontal pojkar inpackade i en dragig prärieskonare, märket Ford modell 04. Den 15 mil långa vägen klarades med diverse malörer, med påhälsning i en bergvägg, dikeskörning o. s. v. Kl. 11 på lördagskvällen anlände vi trötta men glada till stadshotellet i Karlshamn och till ett efterlängtat smörgåsbord. Det såg förvisso Grönköpingsmässigt ut, då vi kommo ångande i sommarnatten med vår bil fram till hotelltrappan. Jag säger ångande, ty ångan stod i högan sky om den kokande kylaren. »Dä' ä' vesst nåä fel mä lyktera» sade vår chaufför, en gammal gubbe på 65—70 år. Efter maten blev det allmän embarkering av slafarna, utom för Acke

Björkqvist och »Gunta Nisse», som satte igång en stilla fotbollträning med min gamla, men dock hatt. Trötthetén kom så småningom även till dessa, och från våningen inunder hördes en smäktande valsmelodi ur Glada Änkan, som till sist förpassade oss resenärer i Morfei armar.

Söndagsmorgonen ingick strålande och varm, då vi kl. 10 och sedan kl. 1 tävlade i diverse idrottsgrenar. Stryk fingo vi, men knappast sådan tilltvålning som året förut.

Om jag minns rätt var jag med i 8 grenar nämligen 100 m., höjd, längd, stavhopp, spjut och diskuskastning samt kulstötning och stafett 400 meter. På kvällen vid supén fick jag mottaga grosshandl. O. Bergs hederspris såsom bäste man på plan. Klämmigt pris.

Resan till Kalmar gick mycket bättre, ty nu var gubben med bilen van vid vägen. Vi gjorde uppehåll i den lilla idylliska staden Ronneby, som vi vandrade igenom. Resan fortsattes sedan till Kalmar, där vi på teatervallen serverades supé, vilken senare uppskattades väldeliga av fisken i Östersjön. På båten serverades sedan kvickheter från landskampen.

Peking.

En stiftare.

Arvid med sin stav.

En av dem, som lade grunden till Visby I. F. och ännu är verksam medlem, är Arvid Johansson.

Ingen av de yngre föreningsmedlemmarna känner troligen igen vännen Arvid såsom idrottsman. En sådan har han dock varit. Som framgår av vidstående foto så är det stavhoppet, som varit Arvids hobby. 280 à 290 ovan mark har Arvid studsat med tillhjälp av sin stav, en höjd, som hade klang den tiden och för övrigt efter gotländska förhållanden är en ganska respekterad höjd även idag.

Vi känna Arvid bäst som »ledaren» och som sådan har han varit starkt knuten till föreningen.

Under Arvids regerande i styrelsen har han varit måttfull i allt, och han kan taga åt sig en hel del av att föreningen haft sina glansperioder och en sund utveckling.

På tjugofemte året avgick Arvid från sin styrelsepost, och passa alla V. I. F:are genom denna tidskrift på, att tacka vännen Arvid för troget arbete.

När »Peking» blev bronsmedaljör och annat.

En januaridag år 1911 beslöto några pojkar i 15-års-åldern att starta en idrottsförening. Bland dem voro Tage Falk, föreningens första ordförande och primus motor, en pojke med väldans energi, som aldrig tröt, när det gällde föreningens bästa (en pojke à la Snackan), Josua Lindström, en välväxt spänstig yngling, en allroundman, Algot Karlqvist, björnstark på ett-hundra meter, Oskar Norberg, lång gängel, framgångsrik stavhoppare, Oskar Lutteman en lättfotad långdistansare, föreningsfotograf, med flera, det var vänner, kamrater, och det blev minnen.

På den tiden kostade det inte stora summor att utöva idrott, enda utgiftsposten var matrialen. Hoppställningar tillverkade vi dock själva, även hoppstaven, som hyvlades till av en fyrkantribb och försågs med dubb. Brast ett spjutskaft vid spetsen, blev spjutet endast kortare, det kunde kortas flera gånger, innan vi köpte nytt skaft. Det hela finanserades med 10 öre i veckan per medlem, som punktligt inbetalades till kassören (ingen på restlängd).

En träningssöndag den tiden började med samling på morgonen vid en matrialbod, som vi hyrde på Norra Murgatan, därefter avmarsch till Östra gravarna och start för löpning 100 meter, alla voro med, vidare stående höjdhopp, höjdhopp, stavhopp. Man hoppade, tills ingen kunde nå högre och övergick till nästa gren, spjutkastning, kula, diskus, längdhopp och som avslutning på det hela löpning 5,000 meter på landsväg med start vid slakteriet. Det hände, att en av pojkarna kom, när vi gick i mål och var ledsen för att han skulle behöva springa ensam. Då anmälde sig alltid någon och så bar det iväg, 5,000 meter igen.

Det fanns en idrottsförening Hansa, som höll till på gamla artillerigården, det fanns en »Kina», (obs.! En äldre årgång av smeknamnet »Kina»), och det fanns värvning. Den där »Kina» var en bra pojke stor och kraftig, därav namnet, tillhörde Hansa. Han hade fått för sig, att han skulle bli något extra i släggkastning. Allt nog, Tage Falk satte igång och tillverkade en slägga, den gick inte på kullager, den höll inte vikten, men »Kina» kom in. (»Kina» klumpedunsen blev klubbmästare i stående höjdhopp, slägga kunde han inte alls).

Det stundade till distriktsmästerskapstävlingar, och vi gladde oss alla att få komma ut och se på de stora pojkarna (tävlingarna på I. 18:s idrottsplats). Att anmäla någon deltagare själva vågade vi oss inte på, det skulle blivit skandal, om vi anmält några stycken och ej fått någon placering. När dagen närmade sig, började det glunkas om, att Peking anmält sig själv i stavhopp. Så där ja, nu skulle man inte våga sig dit en gång. Vi hade en tre fyra stycken i stav, som var bättre än han. Nå väl, vi samlade allt mod och tågade ut. Mycket riktigt där var Peking, han hoppade inte vackert, kom ner på öronen, på axlarna, och på stjärten, men vad nu, staven var av bambu och där blev höjder.

Vi tågade landsvägen hem med Peking i triumf, med Pekings, med vår egen, med föreningens första bronsmedalj i D. M.

Till slut några ord till det unga V. I. F.: dalta inte från en förening till en annan, tråkigheter och stötestenar blir det i alla, dem är bara till för att övervinnas. Håll i hop i vått och torrt, ta ett nederlag och bliv män!

Krig och idrott 1925.

I mitt minne står årtalet 1925 med särskild kraftig stil. Detta är till stor del den angenäma vistelsen på Gutarnas ö. Detta år, då jag dels tjänade kronan och dels hade förmånen, att få tillhöra Visby I. F:s »fruktade stjärngarde», som detta år ju hemförde segern i sin klass: Allsvenska Serien i allmän idrott.

Mina första intryck av ön var inte idel glädje. Det hade blåst bra, och vi var delvis sjösjuka och rådbråkade. Att sedan få knalla den c:a 3 km. långa vägen till »Slätten» i blåst och damm (och vilket damm!), gjorde att man faktiskt längtade tillbaka till fastlandet igen.

Men det blev bättre, både med trivsamheten och vädret, ju längre fram på året vi kom. När sedan träningen för den årligen återkommande tävlingen »Visby runt» började, var det idel glädje, trots att det vid uttagningarna på slättens idrottsplats gick lite skojigt till väga. Där fick man nämligen springa på en s. k. löparbana av c:a 3 dm. bredd, det gjorde ju mindre, bara man fick springa. En del orkade runt, en del inte, men det spelade mindre roll i de flesta fall, för då frågade kaptenen bara: har Ni sprungit förr? Blev då svaret jakande, frågade han endast efter sträckan. Sedan placerades personen ifråga in i laget, trots att både 2 och 3 gångers uttagningar hade utvisat, att kapaciteten var plus minus noll. Detta kom även fram vid tävlingen senare, för dem som har gott minne kanske 5:te sträckan, den från Söderport, ihågkommes, där I. 27:s man hade att

springa 800 meter. 200 meter gick bra, men sen blev det mest krypa. Där gick många värdefulla minuter till spillo, vilket var synd, då ju annars V. I. F. kunnat få verklig konkurrens, då regementet det året hade många verkligt lovande förmågor, men vi grabbar fick ju själva inget ha att göra med uttagningarna utan det ordnade ledningen, vilkens kompetens i det fallet kanske inte var den bästa. Det framgick bl. a. av den felaktiga utplaceringen av grabbarna, med till exempel en 100 kilos-bjässe på en uppförsbacke, medan däremot många verkligt goda grabbar fick kuta i andra laget. Vi fick alltså stryk, men det var ändå roligt, på grund av den oerhörda anslutningen till denna av Gotlands Allehanda anordnade stafettlöpning, vilken samlade allt vad Gotland hade av löpare. Där sprang både gammal och ung, flickor och pojkar. Jag kommer till och med ihåg, att det var en särskild stafett på stranden för oldboys, där vi bl. a. hade en major med, som visade sina medtävlare bakhasorna. Jag har en aning om, att deltagarantalet vid dessa tävlingar var uppåt 1,000-talet. Därför var även defileringen efter dessa tävlingar en mycket pampig syn. Jag vill därför uppmana Eder alla, aktiva och ledare att ihågkomma dessa glansdagar från den idrottsliga storhetstiden, och ej komma gamla traditioner på skam, då jag är säker på, att det ännu finnes massor med material och gott sådant till en förnyad uppryckning.

Efter dessa tävlingar blev jag emellertid enrollerad i Visby I. F., vilket var min stora tur, då man därigenom fick det rätta intresset för träning o. d. Minst 2 gånger i veckan reste vi ner till Gutavallen och tränade samt tävlade, delvis under Sjöbloms överinseende, vilken ju gav en hel del vinkar och råd, vilka man sedan till sina exerciskamraters stora förtjusning odlade uppe på kompaniet om kvällarna. Resultaten blev trots detta inte alltid av så hög standard, men jag vill minnas att det i alla fall blev en hel del omplaceringar i rekordtabellerna det året, men så var det också bra konkurrens och många deltagare, vilket ju alltid stimulerar till stordåd.

Jag vill även nämna klubbmatchen mot Djurgården, som vi förlorade så ytterst knappt och mest tack vare otur och min oskicklighet vid tillfället. Då jag, som de flesta väl har reda på, lämnade min väska kvar på kajen i Nynäs, och fick låna skor av de grabbar, som var lediga — ibland hade skorna nummer 40 och ibland 45 — nedsattes mitt humör, och på grund härav hoppade jag c:a en halv meter kortare i längdhopp än vanligt.

En episod efter denna fastlandsresa kan jag ej underlåta att nämna. Vi hade nämligen en dag inom regementet haft luftvärnsövningar och fått gå rätt så långt och med nya skor. Jag fick ett par stora skavsår på hälarna, varför det var omöjligt för mig att fortsätta vidare framryckningar. Jag bad vår kapten om befrielse från vidare tjänst och att fortast möjligt få hasa mig hemåt, men i stället blev jag utskälld, och vår kapten kunde inte förstå, att jag, som var idrottsman, kunde få skavsår. »Här går man och ger Er ledigt för att Ni ska få fara till fastlandet och tävla och så när det blir fråga om tjänstgöring, så får Ni skavsår», sade han. Han ansåg, att en idrottsman skulle tåla allting, även skavsår utan knot. Jag blev dock befriad från övningen och fick knalla barfota hem i full krigsutrustning. Det var nog en »kul» syn, för de V. I. F:are, som jag mötte, och det framkallade många skratt efter vägen.

Dessa skavsår blev för resten även i fortsättningen mig till en del förtret. Då de i stället för att bliva bättre, endast förvärrades. Jag var rädd om dem, därför »varade» de, men trots det kunde jag kvällen före rekrytmarschen inte undgå att kila in till »vallen» och springa 800 meter, men försakade därmed läkarundersökningen och därmed även ev. befrielse från marschen i fråga. Som balsam vann jag tävlingen, men till straff fick jag i stället följa med på maratonmarschen, vilket inte var utan sina besvär.

Det rinner upp mängder av minnen från denna tid, men de får anstå till en annan gång. Jag minnes i alla fall vistelsen på Gotland bland alla goda kamrater och vänner med glädje. Det var med ett visst vemod jag skiljdes från mina idrottskamrater, men jag har sedan dess många gånger varit i tillfälle att dels som motståndare på idrottsbanan och dels som åskådare hälsa på i Visby. Jag sänder en förhoppning om en uppryckning inom idrottsvärlden, både i Visby I. F. och på Gotland.

»Westis».

Gotlands Allehandas stafettlöpning.

När »Allehandas» stafettlöpning nämnes, välver en här minnen in över mig, denna tävling, som betytt så oerhört mycket för allmänna idrottens genombrott här på Gotland. Före denna tid var allm. idrotten enbart koncentrerad till staden. Men »Allehandan» var dock en tävling, som snabbt blev populär. Den fyllde ett verkligt behov. Men organisationen av denna tävling var ett jättearbete, med vilket dåvarande löjtnant Tibergs namn är oupplösligt förenat. Han ensam skötte uppläggningen av denna tävling, och han hade verkligen alla trådarna i sin hand. Han organiserade och propagerade samt var överledare, starter och protokollförare för tävlingen. Han är värd en honnör för det uppoffrande arbete, han lade ned på denna tävling. Med honom stod och föll denna tävling, och det var en stor förlust för Gotlands idrott, när han lämnade ön.

Huvudtävlingen i denna stafettlöpning gick som bekant med start vid Söderport till Kungsladugården — kasernerna — Södervärn — Söderport — Kung Magnusväg — Snäckgärdsbaden — Chokladvillan med mål på Strandpromenaden. Tävlingen åstadkom en stor uppryckning bland löparna och många nya kommo med. Bland andra kom undertecknad att vid detta tillfälle intressera sig för denna gren av allm. idrotten. Visby Idrottsförenings insats i denna tävling är

V. I F:s segrande lag, första året.
Löparna äro med början från vänster första ledet.
G. Hellström, C. J. Engström, M. Friberg, E. Lutteman, F. Persson, K. F. Alfvengren, E. Larsén, A. Björkqvist, H. Jakobsson, Hertzman, G. Johansson, P. Stein, B. Enström, E. Hellström, G. Bergström, T. Kristiansson, B. Lundström, E. Dahlström, O. Persson och lagledare, C. Valltin.

även glänsande och resultaten torde kunna betecknas såsom de ärerikaste i föreningens historia. Samtliga gånger vanns huvudklassen av föreningens A-lag. Flera gånger vanns B-klassen av föreningens B-lag och goda insatser gjordes även av junior- och oldboyslagen. Sista året

Klart för start.
Trean Bergstrand startar för V. I. F.

hade t. o. m. föreningens lag belagt både första och andra platsen i huvudtävlingen om ej en man klickat i B-laget, så att en man fick springa två sträckor. Nu slutade B-laget såsom 4:a vill jag minnas. Detta år hade föreningen tre lag i huvudtävlingen, ett i vardera junior- och oldboysklass, eller tillsammans ett 100-tal löpare med reserver.

De första åren var O. Persson lagledare, men då han senare erhöll transport till annan ort, blev jag i min ringhet utsedd att vara ledare för föreningens lag. Det var dock med stor tvekan, jag vid mina unga år åtog mig denna svåra uppgift, men trots allt gick det utmärkt, som resultaten visade. Jag kommer ännu livligt ihåg de spännande uttagningstävlingarna, jag deltog i första året. Dessa höllos huvudsakligen på 800 m. och gingo på A. 7:s bana. »Allehandan» var ju också en typisk medeldistansstafett. Ny och oerfaren blev jag dock mycket förståndigt matchad mot efterhand allt bättre löpare inom föreningen för att till slut stå som bästa man på denna distans. Jag hade då den enkla taktiken att rycka innan sista kurvan på 800 m. och det överraskade i regel medtävlarna. Och där måste det göras, ty i sista kurvan och halva uppploppet av den miserabla banan eller stigen var det endast plats för en man i bredd. Den som kom först in på »stigen» vann i regel, ty sedan när banan blev bredare var det för nära mål. Vilken entusiasm och vilket tävlingsintresse var det ej då, och varje dag infunno sig nya pojkar, som ville springa med. Det var ett liv och en rörelse där uppe på A. 7:s gamla plan, som man knappast eller aldrig ser på Gutavallen. Dåtida storheterna i löpning inom föreningen voro Bergstrand, Lundström och Lutteman m. fl. och dessa fingo även bilda den egentliga kärnan i 20-mannalaget. För övrigt var laget första året mycket brokigt sammansatt. De bästa löparna voro i regel välträinade, men en hel del av de övriga hade mycket litet begrepp om löpning, men entusiasmen fanns och denna bar upp laget. Svåraste konkurrenten, dåvarande I. 27:s lag, besegrades eftertryckligt. Som ex. på sammansättningen kan nämnas, att vid ett tillfälle ledde laget med 700 m. för att vid nästa växel sjunka till 300 m. I referatet i G. A. uppgavs t. o. m. att vi ledde innan Snäckgärdet med 75 m. och att »Massis» på nästa sträcka (950 m.) skulle ha ökat försprånget till 800 m., vilket onekligen var duktigt gjort. Så dåliga voro emellertid I. 27:arna givetvis icke. Men rolig var hela tävlingen, och

Peking spurtar i mål.

med vilken förtätad spänning väntade man ej på sin sträcka, att stafettpinnen skulle komma. Jag hade flera gånger sträckan från Ölanders norrut, första åren 950 m., senare 1,500 m., och från Ö. hade jag god utsikt över föregående sträcka, där Kalle A. första året kom kilande med stafettpinnen. Den värsta svårigheten sedan man kommit igång var att moderera farten, ty som ledande lag hade man ingen att rätta sig efter, och i tävlingsivern var det lätt att rusa för mycket i början och sedan tappa försprånget på slutet. Vi ledde dock hela tävlingen nästan alla år utom vid två tillfällen. Det ena var då Stenkyrkelaget hade satt sina bästa i början och då ledde de på invägen från I. 27 till gasverket, då Gusse Johansson på allvar visade sin löpförmåga och förde upp vår pinne till ledningen. Den andra gången ledde I. 27 ungefär samma del av sträckan.

V. I. F:s Stafettlag 1925.

Så gick åren och för vår del fingo vi allt bättre lag med för varje gång förbättrat rekord på sträckan. Det sista året hade vi t. o. m. så många löpare i farten, att vi utom de traditionella två lagen, måste sätta upp ytterligare ett tredje lag. Det var mera än I. 27 kunde, och Tiberg, som ej var förberedd på något tredje lag måste i all hast sätta upp ett extra pris, vilket även pliktskyldigt erövrades. Laget var ju ensamt i sin grupp. Man skall därför ej tro, att det var dåligt. I hela tävlingen fick det ej sämre placering än 8:e plats av 15 deltagande lag. Som pris erhöll den Bergvalls bok om Olympiaden 1912, vilken bok ännu lär finnas i föreningens bibliotek. Som nämnt var spänningen alltid stor inför denna tävling, och häpnadsväckande rapporter med uppgifter om tävlingsresultat inlöpte alltid från konkurrentföreningarna under träningen. Vid ett tillfälle meddelades från Barlingbo, att två man sprungit under 4 min. på 1,500 och en tredje obetydligt sämre. Likaledes hade en man från Bevakningstyrkans lag sprungit på 4 min. Om detta senare lag kommer jag ihåg, att deras man på vägen norrut ovanför Snäckgärdet av misstag ej vek av ned till restaurangen, där banan gick, utan fortsatte norrut på Lummelundsvägen så långt han orkade, varför laget måste utgå. Fantastiska tider fick man allt som oftast, och man visste ej alltid vad man skulle tro. Det kunde hända, att det hade dykt upp några naturlöpare, som fingo överraskande resultat, och då kändes det litet osäkert, när våra bästa hade endast 4,35 min. I övrigt voro nog begreppen om rationell träning mycket dimmiga på sina håll. Ett år var Ardres lag med och deras första man var den kände »Tovis» Carlsson. Vid starten talade han om för sina förvånade medtävlande, att han varit ute och träningsprungit hela morgonen, så att nu var han i en enastående »fin» form. Resultatet blev ju därefter. Likaledes förtäljdes att samma lag hade vid Bellevue en man försedd både med ett ärevördigt helskägg och en systemväska, som han och några »supporters» flitigt tullade under sin långa väntan, på att deras pinne skulle komma, varefter han sprang sin sträcka i strumpsuck och med långbyxerna nedstoppade i strumpskaften. Vid målet på den avspärrade delen av Strandpromenaden var det alltid en massa åskådare. Där gingo oldboys- och skoltävlingarna av stapeln i regel 10 × 50. I synnerhet skoltävlingar voro så många till antalet, att det, för att citera Valfon Johansson, endast saknades kappkrypning för dibarn för att alla åldersklasser skulle vara representerade. Tävlingen i sin helhet var dock storslagen. Jag vill minnas att i huvudtävlingen deltogo 300—400 man och totala antalet deltagare uppgick till 900—1,000.

Tävlingen var en verklig folkfest med alla inresta landsbor och skollag. Det är endast med beklagande jag konstaterar, att denna tävling försvunnit och hyser ännu en svag förhoppning om, att den skall kunna återupplivas, i någon modifierad form.

Hilding Jacobsson.

V. I. F:s funktionärsstab.

När jag nu, efter att V. I. F. passerat sina första 25 år, i tankarna tager mig en titt tillbaka på vad som föreningen åstadkommit inom idrottsrörelsen här på ön, måste jag säga att resultatet varit gott.

Föreningens första trevande försök att göra sig gällande i konkurrensen har jag ej något minne av, då jag först efter att V. I. F. varit i verksamhet ett tiotal år fick den äran tillhöra den som medlem. Vad som lockade mig mest voro de av V. I. F. anordnade gymnastikkvällarna å A. 7:s gymnastiksal. Vad denna gymnastik eller vinterträning betydde för oss nya och även gamla idrottsmän torde näppeligen behöva relateras. Vad mig själv beträffar; så har mitt största intresse rört sig kring gymnastiken. Den allsidiga övning, som kroppen där får, utgör ju grunden för all övrig idrott.

Vad Visby I. F. och dess medlemmar vid senare år åstadkommit står för mig i mera friskt minne. Man behöver därvid endast framhålla föreningens första resa till fastlandet, närmare bestämt Kalmar, där ett första trevande försök gjordes att låta våra idrottspojkar »ta ett tag» med Kalmariterna i allm. idrott och fotboll. Hur resultatet av detta blev är det onödigt att här närmare gå in på. Vidare har det varit idrottsmatcher mot Djurgården, Järva, Kronoberg, Hellas m. fl., Svenska Dagbladets stafett ej att förglömma. Vinster och förluster har ju växlat för föreningen, men det har alltid för oss V. I. F:are varit intressanta och spännande strider med våra gäster.

Att en idrottsförening som V. I. F. under så många år, som här är fallet, hållit sig uppe i toppen har man ju att till största delen tacka idrottsmännen för. Det är ju de som så att säga bära upp föreningen och även de som åstadkomma det synliga resultatet. Men vad vore en idrottsförening utan en förståndig och energisk ledning eller vad vore den utan sina funktionärer? Säkert ingenting. Jag har många gånger undrat vem av oss vunnit de största segrarna i klubbmatcherna mot främmande föreningar, idrottsmännen eller V. I. F:s berömda funktionärsstab.

För min del har jag inte varit med vid någon tävlan, där det gått så smärtfritt, som när V. I. F. stått för värdskapet. Det enda, som någon gång har klickat, har varit startpistolen. (Förlåt kvickheten.)

Den som ursprungligen lade grund till den goda funktionärsstaben, V. I. F. fick, skulle jag nästan tro var vår bortgångne vän, *Harald Hallgren*. Han hade kanske litet för överdriven organisationsförmåga efter våra dåvarande förhållanden, vilket också gjorde, att han hade många motståndare inom föreningen och vilket även hade till följd, att han tröttnade så småningom. Jag tror mig emellertid utan överdrift kunna säga, att många av oss sedermera saknade hans goda förslag och hans aldrig sinande optimism. Frid över hans minne!

När sedermera vår nuvarande ordförande, vännen *Otto Gullman,* fick hand om tävlingsprotokollboken, så gick ju tävlingarna med en nästan för rask takt. Själv skulle han ju vanligtvis kasta spjut med i tävlingen, och som spjutkastningen gick litet långsamt och han själv var mycket angelägen, att få börja med denna sin specialgren, som vanligtvis gick sist, fick tidigare tävlingar avverkas på kortast möjliga tid. Idrottsmännen och övriga funktionärer hade just ingen möjlighet pusta ut förrän spjutkastningen började. Att spjutkastningen gick så sakta var nog det enda Otto hade emot denna sin specialgren.

Jag minnes nu ej med säkerhet om det var *Vidar Grönberg,* som fick det ansvarsfulla uppdraget att upptaga Ottos mantel. Han skötte emellertid sitt tävlingssekretariat med känd bravur. Han hade som väl var ingen specialgren att omhulda inom den allm. idrotten, så att tempot på tävlingarna blev så att säga mera fördelat. Det skulle möjligen kunna tänkas, att han startade en tävling efter den s. k. akademiska kvarten hade gått till ända, men detta hade sin orsak i, att varpkastningen slutade litet sent. Lite var hade vi ju överseende med detta i synnerhet, när han med en viss njutning omtalade, huru många nollor han presterat under dagens träning.

En som inte hade det ansvarsfulla arbetet som tävlingssekreterare men som utan tvivel gjorde livet surt för såväl funktionärer som idrottsmän, var allas vår vän, *Harry Jacobsson.* Jag tror att det var många, som önskade honom dit pepparn växte, när han, i synnerhet vid arrangerandet av stadslöpningen, körde upp sina medhjälpare i arla morgonstunden för att erhålla deras hjälp med utprickandet av banan. Heder åt Dig Harry. Du hade förmågan att väcka de sömniga. Harry hade en hobby bland de i allm. idrotten ingående grenarna, och det var långdistanslöpningen. Allt hade väl varit bra om han endast intresserat sig för våra långdistansares löpning, men han fick för sig, att även vi andra skulle känna på denna ädla gren av idrotten. Nå tanken var nog bra i och för sig, men han använde ibland litet egendomliga medel för att åstadkomma önskat resultat.

Jag minnes vid ett tillfälle, då vi skulle avlägga prov för idrottsmärket. Vi voro väl en 15 st. som skulle försöka plåga oss igenom 10,000 metersloppet, varvid bör anmärkas, att ingen av oss sprungit 10,000 meter annat än för erhållandet av märket. Nå, vi började knoga i sakta mak med god sammanhållning i ledet. Varv gick efter varv, ja en var av oss känner ju till den kärlek man vid sådana tillfällen hyser till löpning, men man måste ju plåga sig och plågad blev man. Harry, som skötte tidtagningen, meddelade plötsligt att varven gick för sakta. Ökning således. Efter en stund meddelade oss åter Harry helt kärleksfullt, att vi måste öka om vi skulle ha någon utsikt att nå den för märket bestämda tiden. Som ingen av oss hade någon direkt lust att göra om det här på nytt, försökte vi göra så gott vi kunde. Vi voro nu på »hemväg» och långrotningen började på att märkas. Rätt som det var började en av löparna få känning av den nyligen intagna middagen, och han intog om en stund samma ställning vid staketet, som man brukar märka att våra båtresenärer intaga vid båtrelingen i sjögång. Ett par av oss hade under tiden fått känning av för små skor etc., men Harry var obeveklig. Han gav oss ingen tröst. Nå äntligen tog det slut på eländet, fem stycken av femton inkommo i mål, vi lyckades stönande få fram en förfrågan om tiden. Hör och häpna, Harry meddelade med en blick som en inkvisitor, att vi sprungit på 10 minuter kortare tid, än vad som var nödvändigt, men att vi nu hade fått känna vad det ville säga att löpa långdistans, vilket vi så väl behövde. Jag kan ej med bibehållen självaktning i skrift återge de vackra ord, vari vi uttryckte vår tacksamhet för lärdomen. Men ett kan jag tala om, Harry gick den gången hem innan vi lyckades återhämta oss så pass, att vi kunde stiga upp. Ja, så var ibland hans metoder. Emellertid måste jag tillägga, att en mera intresserad och energisk funktionär än Harry Jakobsson fick man leta efter. Han har gjort V. I. F. mycket gott.

Vad *Hilding Jakobsson* har gjort för V. I. F. dels som idrottsman och dels som idrottsledare fordrar nästan sitt eget kapitel. Hans energiska igångsättande av träningen och uttagning av lag till Gotlands Allehandas stafettlöpning är värd en eloge. Det är väl nästan han, som kan ta åt sig äran av, att Visby I. F. slog igenom som storklubb här på ön. Den största bravad han i mitt tycke gjorde, var i alla fall när han fick Harry Jakobsson att deltaga i uttagningstävlingarna till Allehanda. Harry hade nämligen den ovanan, att han gärna såg andra löpa men akta er, om han skulle försöka själv. Orienteringstävling undantagen

Utöver de här nämnda har V. I. F. förfogat och förfogar än över goda och pålitliga funktionärer.

G. A. H.

Från Tranhusåkerns pojkstrider till Gutavallens stortävlingar.

De ansvariga för denna jubileumsskrift ha med sina vältaliga tungor avtvingat mig några minnen och hågkomster från V. I. F:s tillblivelse, barndom m. m. Ske alltså!

Tranhusåkern benämndes i min barndom den nordvästra delen av Visby, och nära besläktad med den ovanför liggande Klinten, som med pojkars vanliga lust för div. bråk och stilla gruff, blev valplatsen för strider där sköldar, lansar och svärd av trä voro stridsvapen. Trots släktskapen utkämpades ofta hårda duster, än förlorade Klinten i Slaget vid Rackarbacken och än stupade Tranhusåkern i Silverhättan. Alltnog, vi unga pojkar nere på Tranhusåkern hade fått nys om att där uppe vid Rackarstallet (torn i ringmuren) voro stora krafter i rörelse för att på ett fredligare sätt kunna vara tillsammans. Vi sökte oss upp den ena efter den andra och voro snart broderligt förenade i en idrottsförening, som i dopet fick namnet Fram, senare ändrat till Framåt och vid inträde i Riksidrottsförbundet till Visby Idrottsförening. Ett namn som förpliktar. Jag minns med vilken helig vördnad stadgar och sådant antogs hemma i Agge Karlkvists föräldrahem uppe på Klinten den 11 januari 1911.

Jag minnes våra möten om vintersöndagarna, då heliga löften togs och gavs, att vi skulle bli något extra på den idrottsliga vädjobanan och framför allt att skapa en ordentlig idrottsförening för norra stadsdelens pojkar. För att få medel till nödtorftiga idrottsgrejor, dessa voro första tiden primitiva värre, anordnade vi paketauktioner, till vilka varje medlem måste skänka en sak. På den tiden behövdes det inte annonseras om möten, varje grabb visste så väl mötestiden varje söndag, och en sådan händelse fick man inte försaka och gjorde det inte heller. Vår idrottsplats de första åren var Östra gravarna vid kammarskjutningsbanan, där ännu i dag längdhoppsgropen finnes och där man slet ut sina strumpor och byxbak på det under en smula sand liggande hälleberget. Vilken glädje, på den tiden, för idrottens egen skull!

Emellertid växte vi till i ålder och visdom och började slå på stort. Jag minns hur nervösa vi voro då vi första gången hade hyrt dåvarande Folkets hus (nuvarande Hedströmska huset vid Läroverksplan) för att anordna dansafton och på så sätt få ett väibehövligt tillskott i kassan. Minns Ni gamla V. I. F:are, då klockan närmade sig åttataget, hur vi ängsligt frågade varandra: »Tror Du det kommer några folk hit?» Varen lugna, det kom, och med dem en femtilapp extra i kassan. Storartat tyckte vi. Denna förmögenhet gjorde oss djärvare och det ena året efter det andra anordnades basarer å artillerigården vid Södertorg. Dessa basarer kulminerade i en galaföreställning å Paviljongsplanen 1921, som inbragte oss tio tusen svenska kronor brutto.

Nåväl allt detta skedde inte på en dag, utan vi knogade på där ute i östra gravarna i all tysthet. Varje söndag kl. 10 hade vi tävlingar, som räckte fyra, fem timmar i ett sträck. I allt skulle man vara med, om man kunde eller inte. Sådana pojkar som Jösse Lindström och Arvid Johansson, vilka på den tiden voro fina i stavhopp, sågo vi upp till med respekt. En Oskar Romqvist på 400 m., Alfred Nilsson och Nordgren i höjdhopp voro de bästa samt den store Ocka Nordberg i kulstötning. För att skryta var jag redan då värst på kula inomklubben på vänster hand. Förnämligt värre! Sedan den tiden ha många vintrar snöat och vårar töat och Visby Idrottsförening vuxit sig stark och blivit en klart lysande stjärna på

den gotländska idrottens himmel. Vi kunna nu se tillbaka på många års framgångar. Nu har V. I. F. en egen medalj, en av de vackraste jag sett. Hur var det för ett tjugotal år sedan tro? Medalj skulle vi naturligtvis ha! En av klubbens medlemmar gjorde av kopparplåt runda brickor, på vilka han sedan med mejsel högg in en sköld med två pilar. Det blev inte många av den sortens medaljer, men K. J. Engström och undertecknad har var sin till påseende. Unika värre.

Vid söndagstävlingarna ute i gravarna hade vi fullt upp med söndagspromenerande åskådare, vilka kanske i någon mån påverkade sina pojkar att deltaga i våra idrottslekar. Alltnog det »dräfide» in pojkar i klubben. Nu köptes det materiel, fina grejor. Vilket beundrande vår första fotboll och riktiga stav och diskus rönte. Apropå diskus så minns jag en söndag ute i gravarna efter Olympiska spelen i Stockholm 1912. Öns störste idrottsman (dåvarande världsmästaren under olympiska diskustävlingens gång) gjorde oss den äran och ville låna vår diskus några kast. Vad där kastades, vi skulle förstås komma upp i närheten av hans kastlängder men det lyckades inte. De första åren voro trevliga med utflykter till Ahsbergska hagen, där vi i långan rad »kånkade» med hoppställningar och diverse grejor. Där var det sedan omväxlande bad och idrott tills man trött, men nöjd med dagens idrott mot kvällen åter vandrade hem till vedbodarna med idrottsmaterialet. För ett 20-tal år sedan var bestämmelser och regler inte så noga med att efterföljas, ty 1913, alltså innan vi voro inne i Riksidrottsförbundet, startade Jösse Lindström i ett 5,000 m:s lopp å A. 7:s idrottsplats och erövrade den första bronsmedaljen åt sig. Och pamparna i förbundet voro inte så märkvärdiga då som nu, ty även undertecknad tilläts att ställa upp fast vi inte 1913 tillhörde förbundet. Det var på Visborgs slätt i stavhopp, jag gjorde min första insats för V. I. V. Den tävlingen glömmer jag aldrig. Döm om min förvåning då ledaren för stavhoppet frågade på vilken höjd vi önskade börja och underlöjtnant Råberg klämde i med 2,50 m. Herre du milde, den höjden, som var maximum för mig. Min stolthet förbjöd mig att protestera, en bidragande orsak var en del fnissningar från åskådande klubbkamraters sida. Inte nog med att höjden för mig var i viss mån avskräckande utan jag fick till yttermera visso börja tävlingen. Jag höll krampaktigt i staven, rusade mot ställningen, gjorde avstamp flög över och kom ned platt på magen — men ribban låg kvar. På den höjden åkte en kustartillerist ur. Fem man voro nu kvar, hur skulle det gå? Tävlingen fortsatte och si kvar voro Råberg, en fastlandsbeväring och undertecknad. Jag blev trea på 270 cm. Denna min första medalj på allmän tävlan blev den dagen åtskilligt tummad. Min mamma tyckte, jag skulle ha den på mig då jag gick ut, men därav blev intet. Då vi 1916 gingo in i Riksförbundet började allt flera medlemmar göra sig gällande på tävlingar, och då därtill I. F. K. upplöstes fingo vi en god kastare i Calle Bodin från denna klubb samt en junior och blivande stor idrottsman efter gotländska förhållanden nämligen Gustav Hellström.

När fotbollen började bli populär, idkade vi den flitigt. Som framgår av en tidningsnotis år 1920 deltog V. I. F. med två lag (konstiga bestämmelser). I. F. Gute slog V. I. F:s B-lag med 3—1 men fingo sedan stryk med 5—0 av V. I. F:s A-lag. Sedan dess har V. I. F. endast lämnat ifrån sig D. M.-titeln fyra gånger. Att de vunnit så ofta beror till stor del på den goda laganda, som alltid varit rådande. Fotbollen har alltid hållits högt inom Visby I. F. Klang och jubelår för V. I. F. voro 1921—22—23, då vi segrade i stafettlöpningen Visby runt. Där deltogo vi med 4 till 5 lag på 20 man och vunno alla klasser. Just nu ser det kanske litet klent ut med idrotten, men förr eller senare får ju alltid idrottsföreningarna sina nedgångsperioder. Visby I. F. kan med välbehag se tillbaka på de gångna 25 årens trogna arbete för idrottsrörelsen på Gotland. Med stolthet kan den visa på sin strävan att bjuda publiken på så vacker idrott och fotboll som möjligt genom att vara den banbrytande föreningen, som lancerade utbyte med föreningar från fastlandet.

Otaliga äro också de idrottstrupper och fotbollag, som gästat Visby Idrottsförening och bjudit öns invånare på i gemen förstklassig sport. Till och med fastlandsbandy har visbypubliken fått skåda tack vare V. I. F., som, jag tror

det var 1929, togo ned Sigtuna I. S., som vi hedersamt förlorade mot med 2—1.

För att inte verka tröttande slutar jag min epistel och tackar för det utrymme, som givits mig och vill samtidigt tillönska den jubilerande V. I. F. många vackra segrar under kommande år.

Erik Hellström (alias Peking).

Jag minns.....

av *Einar Råberg.*

Har du sett den vackra stenporten vid S:t Katarinagatan. Den synes bäst, när man gör sina inköp vid disken på Schulzes konditori och sneglar genom fönstret uppåt ruinen. Innanför den porten ligger ett ståtligt gammalt magasin. Den, som gick förbi där någon afton under åren 1905—1907, kunde då från övre våningen i magasinet höra ett doft mullrande som från ett åskväder i fjärran. Det var Visby Atletklubb, som tränade. Det var väl så där ett 20-tal pojkar, som slagit sig ihop och hyrt lokalen, och där fanns vikter av alla slag, kulstänger, hantlar och stabila fem- och tiopundingar. Där fanns också trapets, romerska ringar och t. o. m. en brottarmatta, en avbalkning, fylld med sågspån, täckt med ett överdrag av filt eller pressenningsduk.

Några läroverkspojkar funnos icke i klubben. Förmodligen ansågos de i allmänhet för veka för den hårda kraftsporten på magasinsvinden. Själv sneglade jag med avundsamma blickar upp mot vindsluckorna, och en vacker dag blev jag av min gode vän och jaktkamrat, Efraim Stenbom, föreslagen till inträde i de starka männens krets. Jag blev invald. Det var en stor ära för en 16-åring. Kanske var det mina gryende brottningstalanger som spelade in.

Jag skall sent glömma den vinterkvällen, jag gjorde min entré i magasinet invid S:t Karins stolta tempel. Man armbågade sig fram mellan silltunnor och packlårar i mörkret på nedre botten och gick »på dundret», som det hette i de napoleonska fälttågen, upp för en smal trappa till det allra heligaste. Där mötte mig en pittoresk, intressant och samtidigt vacker syn. Två stycken rykande fotogenlampor kunde endast till hälften lysa upp den jättestora lokalen, men överallt i skumrasket var det sjudande liv. I trapetser och ringar ormade sig seniga, halvnakna gestalter, på andra platser pressade och stötte man jättestora kulstänger och blytunga enhandsvikter, men mitt på golvet försiggick det intressantaste och det som jag minst av allt väntat. Där stod nämligen pärkspelaren Markus Hejdenberg, och ledde en trupp om 12 à 15 pojkar i fristående gymnastik. De lystrade skarpt till »Macke» och deras ögon brunno av tro på gamle vännen Per Henrik Ling, då de gjorde sina armsträckningar och flyttade fötterna till sidan eller framåt eller andra noggrant angivna platser. Lampan i takbjälken spred sitt trolska sken och det hela verkade som en skara unga klosterdisciplar, som i skuggan av den åldriga kyrkan pinade sina kroppar under paterns allvarliga ledning. En vacker syn var det. Ledaren var knappast någon gymnastikdirektör, men han läste innantill rörelse efter rörelse i en handbok och det gick galant, ty det fanns hoppfull håg och fantasi och självtillit hos det unga släktet på magasinsvinden.

Det blev många träningskvällar den vintern och på den primitiva brottningsmattan rullade vi om värre. Jag minns en söndagsförmiddag, då luckorna stått öppna så att det snöat på mattan och vi måste sopa den före träningen. Det gick bra fastän det var köldgrader i lokalen och greppen togos efter Carl Allens finska bok, som låg uppslagen på golvet i mattkanten.

Det fanns en hel del starkt folk i klubben. Jag minns särskilt Sandelin, nu maskinist vid A. 7, som pressade 70-kg:s-stången på en arm. Viktor Jonsson, en hedersman och idrottsentusiast, var specialist på att pressa fempundingen på lillfingret.

Efter några år upplöstes föreningen av anledning, som är mig obekant. Vi hade under vinterkvällarne prövat på olika inomhusidrotter, men en sak hade vi gemensamt, när sommaren kom möttes vi alla tillsammans i de gamla gutaidrotterna, ett exempel som våra dagars visbypojkar också böra sätta en ära att traditionsenligt följa!

"Snackan" berättar minnen från V. I. F:s glanstid.

När man från Stockholms horisont sitter och tänker på, att V. I. F. snart är 25 år, och samlar alla minnen från den tid man verkade inom dess inre och yttre krets, kommer minnena ramlande över en, både stora och små.

Min bekantskap med V. I. F. började något av åren 1922 eller 1923 kommer inte så noga ihåg vilket. Jag var aktiv medlem till slutet av år 1928, alltså en period på 5 à 6 år. Denna tid kan nog betecknas som V. I. F:s glansperiod, ty föreningen hade turen, att under denna period äga en samling energiska ledare, såsom Bertil Enström, Vidar Grönberg, Otto Gullman med flera, vilka lade ned ett oerhört arbete för idrottens höjande. Vem minnes ej de stora tävlingar och fester, som arrangerades med lyckligt resultat, det var stora trupper idrottsmän från fastlandet varje pingst eller midsommar, såsom Järva, Kronoberg, Nais och Kamraterna från Norrköping med flera.

En energisk ledare Harry Jakobsson.

1925 får nog anses vara det år, då V. I. F. slog igenom. Det var då Järva var nere första gången med en stor allmän idrotts- och fotbollstrupp. I Järvas trupp minnes man sådana namn som Nils Engdahl, olympisk pristagare år 1924 på 400 m., Erik Lindkvist då näst efter Engdahl Sveriges bästa sprinter, Erik Persson (Lillis) den senare numera stor A. I. K.-center och landslagsspelare, samt flera andra knappast mindre berömda förmågor.

Järvaiter och V. I. F.-are efter klubbmatchen.
Andra och fjärde man fr. v. i bakre ledet är resp. Nils Engdahl och E. Lindkvist.

Valton och T. T. fånga »solgäddor» under en paus i matchen Järva—V. I. F.

Visserligen förlorade V. I. F. men så hedersamt som med 5 eller 6 poäng i klubbmatchen, men så hade vi det året fått upp så fina friidrottare såsom Arvid Pettersson i längdhopp och på sprinterdistanserna, G. Hellström (Lillen) i kast, Tjommen m. fl. samt inte att förglömma de 3 existerande pojkarna från fastlandet: Persson, Vestin och Ivan Nilsson, vilka på våren samma år gått in i föreningen. Den sistnämnde Nilsson blev för övrigt svensk mästare i spjut för ett par år sedan. Dessa tre pojkar voro de, som sporrat våra pojkar både att träna rationellt samt överträffa sig själva

i klubbmatchen mot Järva, vilket nogsamt längre fram på sommaren märktes, då så kallade rekordförsökstävlingar arrangerades och ett flertal rekord förbättrades både i löpningar, kast och hopp.

I samband med Järva och andra tävlingar var R. K. N. sammankepplad. Jag minnes en afton på Strandpromenaden, då jag fick avlyssna följande samtal mellan Arvid Pettersson

Stockholms kvinnliga bandyklubbs idrottsflickor väl uppvaktade av Norrköpings idrottsmän och V. I. F-are.

och några andra V. I. F:are, varvid Arvid P. yttrade följande: »Vem f-n är den där R. K.N.; som skriver, att jag skall nog göra en hård fight med Järvas längdhoppare. Jag är inte i form det känner jag, så där får nog R. K. N. fel i alla fall.» R. K. N. fick i alla fall rätt, ty Arvid P. pressade akademiska mästaren Gustav Andersson, Järva hårt in i det sista, det skilde visst endast några cm. R. K. N. vållade många mycket huvudbry, och försöket att lista ut vem det kunde vara lyckades ej förrän efter lång tid, då det visade sig, att det var Vidar Grönberg och undertecknad, som voro pappor till förhandsreklamen, som skrevs till alla tävlingar.

Jag minnes även det året, när Nais och Norrköpingskamraterna samt Kvinnliga bandyklubben Stockholm gästade Visby, inalles cirka 150 idrottsmän. Tävlingarna hade varit lyckade med ungefär jämnt fördelade segrar och i fotboll förlorade V. I. F. så knappt, som med 4—7 mot allsvenska Norrköping.

Orientering var höstarnas stora hobby för undertecknad och en hel del andra. Vi hade träningstävlingar varje söndag, vilka nådde sin kulmen i slutet av oktober med K. M. och D. M., och klubbtävlingarna vunnos omväxlande av Karl Erik Westergren och undertecknad. Denne var en god löpare och dito orienterare, han var min värsta konkurrent. Jag minnes hur jag flera gånger på dessa tävlingar, när Westergren hade startat efter mig, stod och räknade sekunderna i målet samt var nervös och räknade fel, och när jag trodde jag var klar, kom Westergren rusande ut ur skogen fram mot målet och hann just lagom för att klå mig med en 10—30 sekunder.

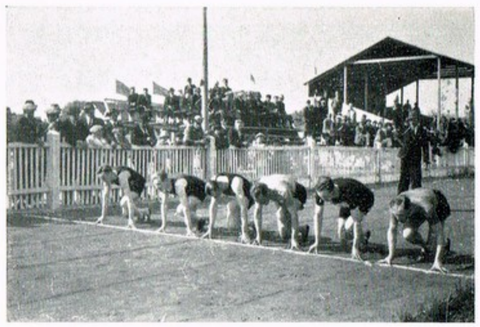

Klart för 400 m.

Karl Erik Vestergren på ytterbanan och Engdahl på innerbanan med Hilding Jakobsson som »värsta konkurrent» på andra banan.

Westergren finnes nu ej mer, hans liv släcktes en januaridag 1929. Men våra dueller i orientering står för mig som de ljusaste och gladaste minnet av honom. Jag hade glädjen att träffa honom här i Stockholm endast några dagar före hans död och jag kommer ihåg hur vi satt och talade om gemensamma gamla minnen i Visby, och hur Westergren gladde sig åt ett par nya konståkningsskridskor, han hade köpt sig, för vilken sport han var mycket intresserad. Men han fick aldrig pröva sina nya fina skridskor och när jag sade adjö av honom på Centralen, inte kunde jag väl då ana, att det var sista gången jag såg honom i livet.

Jag minnes när D. M. i orientering 1925 skulle gå av stapeln. Det var I. 18, som var arrangör, och naturligtvis trodde vi att en skarp och opartisk bana var upplagd, men en mera konstifik bana har väl aldrig blivit lagd. Hör och häpna, starten var förlagd vid Gutavallen. 1:sta kontroll Terranova, 2:dra punkt 78,0, 3:dje Davidshage samt mål I. 18 gymnastiksal en typisk militärbana, där officerare och underbefäl i åratal hade harvat, alltså idel kända trakter för dem, och så denna skrattretande slutsträcka från Davidshage cirka 3,5 km. landsväg, som lindrigt sagt en barnunge på 4—5 år hade hittat utan att gå fel. Jag minnes även huru vi före starten fingo en del spydigheter oss tillkastade från en del egna medlemmar, »att här har ni ingenting att hämta mot militären», men vi voro så kallade förbannade över denna partiska bana, vi tego och bitade på vår goda tur. Jag startade som 20 med Gusse Bergström numret efter mig. Terranova var ju ingen konst att hitta och snart uppe i Slätflisskogarna kom Gusse i fatt mig och vi sprungo sedan tillsammans till punkt 78.0, den vi inte heller hade någon konst att finna, Davidshage sprungo vi sprikrakt på, samt blevo förvånade över, när kontrollanterna meddelade att vi voro först, alltså hade militären gjort bort sig på den för dem lättsprungna banan. Från Davidshage blev det alla tiders löpning för undertecknad. Gusse, som var god löpare, drog på i väldig fart, och jag som är en dålig banlöpare, fick så gott jag kunde pina mig med på den enformiga landsvägssträckan. Mot slutet gick Gusse ifrån och vann en överlägsen seger. Jag blev en lika överlägsen tvåa och Folke Pettersson fullbordade triumfen genom att belägga tredje plats. Militären hade grundligt blivit slagen på egen mark och såg rätt snopen ut. Våra egna medlemmar, som inte hade varit med i tävlingen, voro senare på dagen inte fulit så pigga på spydigheter.

Vintrarna, som alltid äro blida på Gotland med ibland en och annan liten köldknäpp, locka just inte till någon utövning av vintersport, men som förut sagts hade V. I. F. särdeles energiska ledare, och resultatet blev att vi skulle göra en skridskobana nere på cementbassängen vid Kruttornet. Där jobbades långt in på nätterna med spolning och snöskottning och si resultatet blev särdeles gott, banan blev livligt besökt och man kunde där på den lilla banan på söndagsförmiddagarna få se rafflande s. k. bandymatcher, där vi med våra enkla Vollerts patent och med en och annan hemmagjord klubba dammade på boll och motståndare. Undertecknads hemmagjorda var särskilt fruktad.

När Gutavallen blev färdig försöktes med spelning, vilket var förenat med stora svårigheter, men is blev det och ordnad bandy kunde spelas. En del vintersöndagar voro vi och gästade både Klinteham och Slite. Det förstnämnda samhällets lag var det bästa, de hade ett par överdådiga spelare och åkare. Jag minnes från en match därstädes på Klinteviken, jag spelade h. y. och i en rusch mot Klintes mål blev jag tacklad på ett mycket vårdslöst sätt av Klintes v. b. med en rundpall rätt över munnen så jag trodde hela matsalsmöbeln hade åkt sin kos, men som tur var höll den och efter att ha pysslat om mig en stund utanför plan kunde jag hoppa in igen och fortsätta kriget, utan att få vidare men för livet.

Jag minnes 1928 när tanken på en stadslöpning genom Visby föreslogs av undertecknad. Mot denna ställde sig dock idrottsmännen skeptiska.

Jag genomdrev den dock och fick full handlingsfrihet och satte med Vidar Grönberg i gång, dels med en lista för teckning av kontanter till priser m. m., dels med uppgörande av sträckor och insändande av tidningsreklam.

Den första vi besökte var landshövdingen. Landshövdingen ställde sig mycket välvillig till densamma och gratulerade oss på förhand till en lyckad tävling, samt lovade att bevista tävlingen och förrätta prisutdelningen. Det första slaget var vunnet. Sedan besökte vi i tur och ordning biskop, militärbefälhavare, regementschefer och alla övriga och allt som allt inbragtes på listan över tre hundra kronor, och tävlingen var därmed räddad ur ekonomisk synpunkt.

Vi hade sedan ett väldigt göra att få tag i en passande karta över Visby, vilken vi till sist fingo tag i på Gotlands Allehanda. Men inte nog med detta, löpsträckan skulle sedan ritas in på denna och de olika sträckorna angivas, vilka efter ett långt dividerande med de aktiva bestämdes till 12 sträckor uppdelade från 200 m. till 1.500 m., varefter tryckning skedde och utsändning samt inbjudan tillställdes de olika föreningarna i länet. Säga vad man vill om denna tävling, men som propaganda är den idealisk, hela sträckan löper som i en åtta genom staden, med sin södra del över Södra byrummet och med sin norra runt lasarettet.

Hela tävlingen blev en succé med lag från landsbygden och regementena. På själva tävlingsdagen var det strålande solsken, och på Gutavallens läktare hade landshövdingen i spetsen för en fulltalig publik infunnit sig.

Under själva löpningen ute på banan var det tävlingar för skolungdom och oldboys på vallen. Den första stadslöpningen i Visby vanns av V. I. F. efter en rafflande uppgörelse så gott som under hela loppet mot Bro I. F., vilken avgjordes först inne på Gutavallen av våra sprinters.

Särskilt glad var jag, som på sätt och vis haft motgång av styrelsen, som befarat att stadslöpningen skulle bli ett ekonomiskt fiasko och ådraga föreningen en massa utgifter, att tävlingen lyckades. Tävlingen hade trots dyrbara priser samt tryckningskostnader för kartor, affischer m. m. gått ihop och dessutom lämnat ett överskott på 60 kr. Och ändå meræ glädjande är det för mig, att nu 7 år efter den första tävlingen, denna för var gång samlar mera lag både från landsbygden samt från fastlandet och att publiken har fått upp ögonen för denna propagandatävling och fyller Gutavallens läktare med allt större skaror åskådare för varje gång.

Jag slutar nu mina minnen från de år jag var medlem i V. I. F. Jag kommer aldrig att glömma Visby och V. I. F., där jag haft och hoppas ännu har många trevliga och glada kamrater både på och utom idrottsbanan samt önskar V. I. F. all lycka.

Den något riviga och optimistiska idrottskamraten

Harry Jacobson.
(Snackarn).

Två idrottsmän om samma dräkt.

Den 1 maj 1925, då jag som nybliven knekt vid I. 18 kom ner till idrottsplatsen i Visby, blev jag antastad av en man, som jag trodde var vaktmästaren, numera grosshandlanden Lutteman. »Massis», som han kallades, dök som en hök på mig och frågade om jag var idrottsman. Då han fick ett jakande svar, tog han fram en massa papper, och så var man medlem i Visby I. F. För övrigt är jag vännen »Massis» tacksam för att jag kom in i föreningen, ty bättre kamratskap än i V. I. F. får man leta efter. Bland roliga minnen från det året, var resan till Stockholm. Vi skulle ta ett kort i Nynäshamn och Vestin ställde ifrån sig sin väska, och när vi kom fram till Stockholm hade han lämnat väskan kvar i Nynäshamn. Följden blev, att vi fingo tävla i samma idrottsdräkt, icke på samma gång nota bene, så det blev en hel del ombyten för oss under tävlingen.

Då nu Visby I. F. fyller 25 år, får jag önska den en god fortsättning samt hoppas, att samma goda kamratskap finns kvar.

Hjo i oktober 1935.

Tage Persson.

Minnesrika fotbollmatcher i Blekinge 1926

men

res ej bort och sparka boll!....

Fotbollturnén i Blekinge våren 1926 infriade icke de förhoppningar man ställt på densamma; det tjänar ingenting till att förneka detta faktum. Orsakerna voro många — kanske lågo de mest i den organisatoriska apparaten. Men låtom oss icke klandra någon. Evert Tells glödande optimism, grabbarnas längtan efter att på främmande planer få mäta krafterna med främmande spelare. Se där huvudorsakerna till färden.

Vi, som voro med, samlade minnen för livet, även om några (för stunden) voro litet bittra.

När jag nu går att teckna några bilder från färden, så är detta dock i all anspråkslöshet. Tio år är en ganska lång tid, och ställer svårigheter att väva samman det hela.

Varje händelse av betydelse inom en förening eller organisation lämnar alltid kvar något. Vare sig nu detta är av uppbyggande eller nedrivande natur, gå de till föreningens eller organisationens historia. De pränta sig fast i minnet hos de människor, som upplevat dessa, de sätta spår i protokoll o. dyl. Och när det gäller att samla en historik inom en förening eller organisation gå alltid i första hand tankarna till dem, som lagt grunden — till pionjärerna. För intet — kamp och försakelser äro alltid pionjärers hårda lott. Men minnena de måste strömma mot dem när de blicka tillbaka. De måste vara svåra att väva till en tråd. Minnena — goda eller onda — blicken tillbaka — det måste vara lönen. Jag vet det inte men tror det. Jag ska inte gå vidare på denna tråd, men tar mig friheten, att på Blekingefararnas vägnar framföra ett tack till pionjärerna inom Visby Idrottsförening, för vad de skapat.

Några djupare spår i föreningens historia torde väl knappast fotbollturnén i Blekinge 1926 satt. Men vi, som den 6 maj äntrade ång. Gotlands landgång, voro fyllda av hopp och onda aningar. Experimentet var ju ganska vanskligt — de lag vi skulle möta hade, förutom hemmaplan, betydande fördelar på sin sida. Färden skulle gå via Kalmar till Karlskrona. Där hade vi Evert Tell, lagets ledare och oförbrännelige optimist, en värdig reklam för vilken tandpastafabrik som helst, där var Petter Stein, Massis, Charmis, Nysa, Mecke, Gardelius, Tjummen, Malung, Pippi, Aldor och Hesa; och där Tusse Engström, tidningen Gotlänningens representant och lycklig semesterfarare.

Vem som hade roligast på färden över havet? Ja, fråga Pippi, Charmis och Tell... och några av flickorna, som samtidigt reste över!

Efter några timmars uppehåll i Kalmar — Malung och jag såg på Kalmar slott och drack en försvarlig mugg kaffe på salutorget, en sensation för oss så god som någon — fortsattes färden i öppen buss den långa vägen till Karlskrona. Det gällde att hålla humöret vid liv. Stämningen steg undan för undan allt eftersom det brokiga underhållningsprogrammet avverkades. Sjömanssånger, Petters »Blåögda flicka...» och Pippis vackra baryton voro här den röda tråden. Nej vänta! En pippi (obs.! i luften) tyckte tydligen inte om Pippis skinande plommonstop, utan lämnade helt nonchalant sitt visitkort på det. Detta föranledde Tjummen att ögonblickligen placera sin nya hatt på ett säkert ställe. Men färden gick vidare genom det småländska landskapet in i Blekingebygden, som var vacker att skåda denna försommardag. På eftermiddagen den 7 gjorde vi, under ackompanjemang från flygmaskiners dån, vårt intåg i örlogsstaden. Vid det här laget hade nog reaktionen infunnit sig hos litet var. Vimplarna, med V. I. F:s initialer, som förut vajat friskt, halades in litet till mans. Säkerligen voro vi inte sköna att skåda, dammiga så man kunde tro att vi voro släkt med »Vita molnet». Vår bil råkade stanna utanför en raksalong, och en av tvålgrabbarna grinade försmädligt i fönst-

ret. Då replikerade Massis, som vid det här laget tydligen blivit pessimistisk: »Naj, nu går det för långt t. o. m. tvålgrabbarna skratta åt oss!» Efter ytterligare ett par små äventyr hittade vi fram till vårt hotell (namnet har jag glömt); där vankades tvål och vatten och mat. Så ut på stan. Klockan 9 bäddades syskonsäng på golvet, och snart låg gänget i sömngudens armar.

Dagen efter var fridag. Våra tankar kretsade mest kring den första matchen, som skulle äga rum påföljande dag i Karlshamn mot Karlshamnskamraterna. Vi resonerade mest taktik, såg på stan och tränade på Karlskrona idrottsplats.

Den 9 maj ingick med solsken. Vi voro fyllda av spänning. Vid frukosten smiddes de sista planerna inför matchen. Vi visste, att vi skulle möta motståndare, som hade alla fördelar på sin sida. Men hoppet slocknade därför inte. Med sammanbitna tänder satte vi oss i bilen — densamma som hämtade oss i Kalmar — vilken skulle föra oss den långa vägen till Karlshamn.

Och nu till matchen. Där står undertecknad i målporten inte så litet nervis. Där skenar Tjummen fram på sin ytterplats som en hind, vilka passningar, långa härliga lyror komma oupphörligt från hans fötter, ständigt oroande motståndarnas försvar. Och titta på Petter, se hur han fintar och saxar med benen, och vad han dribblar, dock allt för ofta negativt, och Massis, vad han bombarderar motståndarnas målport — tyvärr mest över eller utanför. Se på halvbackskedjan, med »tanksen» i mitten, den river sönder och försöker att bygga upp. Men titta på Tell, han spelar som en gud, helt enkelt fenomenalt backspel. Jag har åtminstone varken förr eller senare sett något liknande. Och Malung är fin-fin, han river och sliter, dykar (!) och hoppar. Och va' nu! Våra forwards göra mål. De göra ett till. Vi leda med 2 mot noll. Den 500-hövdade publiken blir lång i synen, och småpojkarna börja kasta småsten mot vår målbur. Detta hade man tydligen inte väntat. Karlshamnspojkarna elda upp varandra, de ha tydligen underskattat oss. Aj, detta var försmädligt, där kom en lätt boll som Meeke ändrade riktning på, och tätt invid ena målstolpen rullar en lös boll in i mål; sekunden

Med undantag för »Musik-Pelle» längst till höger var dessa mannar, som gjorde Blekinge den äran.

Spelarna äro med början fr. v. första raden:

E. Tell, H. Hedström, E. Karlsson, A. Nilsson, M. Friberg, I. Pettersson, M. Lutteman, I. Gardelius, P. Stein, G. Nyström och E. Pettersson.

efter gick halvtidssignalen. Vi ledde med 2—1, men hade inte alltför stora förhoppningar. Trötthetén hade redan vid slutet av halvleken börjat göra sig märkbar hos de våra. Hemmalaget var nog säker på sin vinst — man hade väl sett åt vilket håll det lutade i slutet av första halvlek. En liten inföding kom också in i omklädningsrummet under théet, och påminde oss om vår dödlighet. Sedan han noga granskat oss, hov han upp sin röst, och i mycket självsäkra ordalag upplyste han oss om, att det ännu var en halvlek kvar. Och detta hade han så rätt i så. Redan i första minuten började begravningen. Hemmalaget stormade genast till anfall, en boll gick över kortlinjen, men domaren såg det inte, och sedan spelet i vårt försvar avstannat, dundrade v. i. lädret i nät så det osade bränt om det. Därmed var vårt öde beseglat. Hemmalaget blev allt aggressivare, och särskilt en herre, som lydde namnet Spets, spetsade in den ena spiken efter den andra i vår likkista. Det blev sex stycken. Det hjälpte inte, att var och en gjorde sitt bästa. Konditionen tröt, och däremot hjälpte intet. Hemmalaget tog alltså hem potten med 6 mål mot 2.

Att det låg sordin på stämningen timmarna efter, är ju inte att undra på. Inledningen var ju så lyckosam. Vid middagen började emellertid stämningen komma tillbaka. Pippi sjöng så det dånade i den stora korridoren på hotel-

let »Sten Sture, den unge Sture...», och två journalister från ett par Karlskronatidningar, som sett matchen, talade gott om vårt spel. Detta gjorde däremot inte en okänd herre, som plötsligt uppenbarade sig och sa' till undertecknad, att målvakten var svag — men kanske — tillade han — hade han en dålig dag. Jag blev ledsen naturligtvis; man hade ju gjort sitt bästa. Tidningsmurvlarna lovade emellertid att reparera den okändes »faut». Och nästa dag stod det att läsa i Karlskronatidningarna, som berömde vårt spel mycket, att även målvakten var bra. Hemfärden från Karlshamn till högkvarteret i Karlskrona, företogs på natten i hällande regn. Men stämningen var hög. Själv skrek jag fram hela min repertoar. Den räckte visst 70,000 meter.

Den 10 maj hände intet särskilt. Vi slöade mest, och genom stadsfiskalens försorg lämnades tillfälle för oss att kasta en blick på Örlogsvarvet. Den 11:e däremot — jag vill minnas det var fredag — blev en härlig dag. Kl. 6 på kvällen bilade vi till Karlskrona vackra idrottsplats, där vi mötte Karlskrona Bollklubb. Det blev »alla tiders match», vi nitade dit våra älskvärda värdar med 4 mål mot 1. Det hjälpte dem föga att den korpulente centerforwarden gång på gång försökte dribbla igenom vårt försvar. Tell & Co sopade undan allt. Några ytterligare detaljer från matchen ska jag inte anteckna. Det räcker med att konstatera, att grabbarna spelade lika bra, som under första halvlek i Karlshamn, endast med den skillnaden att konditionen i det närmaste höll hela matchen igenom. Knappt hade slutsignalen gått, förrän Tell började fråga efter telegrafstationen, resultatet skulle naturligtvis hem. Men det skulle komma andra dagar med andra resultat, och i fortsättningen glömde Tell visst bort var telegrafstationen var belägen.

Dagen efter anlände Acke Björkvist, han skulle spela i stället för Pippi under de två följande matcherna. Båda dessa matcher skulle avverkas under söndagens lopp. Ett i sanning vanskligt företag. Men nu fanns inte plats för någon pessimism. Ett av lejonen hade ju så lyckligt avlivats i sin egen kula, och nog fanns det kraft att ge de andra två var sitt pilier. Men detta var endast fromma önskningar. Lördagskvällen kom och med den bröllop på hotellet. Hej vad man dansade och spelade piano. Ja, detta stackars piano hade säkert behov av en (instrument)-doktor dagen efter. Bröllopsgästerna hade också tydligen svårt att hitta rätt dörr. Damer och herrar kommo ständigt in i vår sängkammare. Ja, det vill säga: damerna de försvunno hastigt, alltför hastigt höll jag på att säga, men detta var förklarligt. Herrarna däremot stannade gärna kvar och resonerade. Och på detta sätt förflöt natten, och först fram på småtimmarna blev det sova av.

Sista dagen i Karlskrona vill jag helst förbigå, något positivt gav den i alla händelser icke. Vid 9-tiden åt vi frukost. Kl. 11 ställde vi upp mot Karlskronakamraterna på idrottsplatsen i Karlskrona. Alla beräkningar slogos i spillror. Det blev stryk med 6—2, och malört i bägaren. För min del finner jag det ännu i dag egendomligt, att inte en man placerades som överrock på v. y., det var han som gång på gång drog upp anfallen och skapade så gott som alla situationer, som gåvo resultat. Själv är jag säkerligen inte heller utan skuld till resultatet, planen var dyvåt, och det var svårt att få grepp på lädret, vilket åsamkade oss minst 2 onödiga mål. Efter matchen hann man knappt klä om och få litet mat, förrän det var tid att kasta sig i bilen och fara till Ronneby. Dit anlände vi vid 6-tiden. Den matchen är egentligen värd sitt eget kapitel. Men då detta kapitel möjligen för den som inte var med skulle få karaktären av en bortförklaring av det stora nederlaget, vill jag nöja mig med att fastslå, att vi fick renhårigt med stryk, 10—0 blev det, men att fotbollplanen var under all kritik, och det förundrar mig att ett fotbollförbund kunnat godkänna en sådan plan. Emellertid innehöll Ronnebytidningen dagen efter ett ganska långt referat av matchen, med en lovsång till det egna laget och dess prestation, medan vi däremot fick rätt bra på huden, särskilt undertecknads skalp ville man åt; däremot är ingenting att säga, men den visbytidning som sedan återgav nämnda referat, skulle säkerligen icke varit så villig i detta stycke, om man varit underkunnig om, vilka svårigheter V. I. F:s elva denna gång hade att kämpa emot.

»*Hesa*».

Två grand old män.

Då »Peking» drömde om att bliva idrottsman.

Drömmen förverkligad.

Som fotbollspelare får »Peking» omnämnande på annan plats i denna tidskrift.

Det är ej blott som idrottsman i modern mening, som gjort hans namn känt. Den gotländska femkampen har i »Peking» en varm anhängare och många äro de duster på de gotländska idrottsfesterna, som »Peking» varit med. På gamla dagar har »Peking fått håg för det våta elementet mot att man tidigare icke var så övertygad om, att han ens kunde simma. Under sommaren ser man honom således nere vid simstadion som simhoppare.

Vid ett besök hemma i hans bostad så är det första, som möter ögat, glänsande silverpokaler, som vittnar om en grandios idrottsbana. På denna prissamling ser nu »Pekings» pojkar med stolthet fars idrottsliga insats och helt säkert följa de fars fotspår.

*

Fotbollens grand old man

Bland de många idrottspojkar vilka en lång följd av år representerat V. I. F. i olika idrotter nämnes osökt namnen »Peking» och »Mecke». Den förre medlem nära nog från föreningens start, äger ett idrottsnamn, som är känt över hela Gotland.

»Peking» började sin idrottsmannabana redan som ung pojke och med fallenhet för alla idrottsgrenar har han utvecklat sig till en mångkampare, som på förnämlig plats fått sitt namn skrivet i otaliga tävlingsprotokoll. Naturligt byggd som kastare har han härjat vilt inom denna idrott och tillhört de bättre. Den gren, som bevarat hans namn längst, är stavhoppet. Som nämnes på annan plats i tidskriften var »Peking» den första som representerade föreningen vid D. M.-tävlan, och det var som stavhoppare. I dessa ungdomens år drömde »Peking» säkerligen om, att en gång bli stavhoppsmästare. I så fall har denna dröm många gånger gått i uppfyllelse och att nu som fyrtioåring hoppa omkring tre meter i stavhopp är sannerligen en vacker prestation, som icke ens de yngre stavhopparna har någon anledning att rycka på axlarna åt.

är vännen »Mecke». I femton år har han tjänat A-laget på ett hedrande sätt och ännu i dag försvarar han sin plats som vänster halvback. Elva mästerskap har »Mecke» spelat, och mästare har han varit nio gånger. Många äro de mål han räddat och därmed också segrar, har målvakten varit försatt ur spel, så har »Mecke» alltid funnits på mållinjen som räddaren.

Hans »täthet» som halvback har gjort hans namn respekterat bland forwards på högerkanten, som, trots sina besvärligheter med att komma förbi med bollen, i »Mecke» mött en juste spelare.

I yngre dagar idkade »Mecke» även allmän idrott. Någon gotländsk stjärna blev han visserligen icke, men löpte dock 800 meter så pass, att han var med i lag I i Allehandas stafettlöpning.

På senare år har »Mecke» övertagit arbetsmyrans roll inom föreningen genom sitt engagemang i allmän idrottssektionen.

En god Kamrat som få känna vi Melker Friberg, som han sällan får heta. Utan många andra namn. »Mecke», »Kaparn», »Skepparn», och inte minst förnämligt. »Borgmästarn».

»Yngre årgång».

Några glimtar ur tävlingsprotokollen

visa att föreningen under de gångna 25 åren haft en mångfald aktivt deltagande idrottsmän, som på ett eller annat sätt fört fram föreningen till den dominerande ställning den intagit bland öns föreningar. Självfallet är att denna lilla historik över dessa idrottspojkar måste bli mycket koncentrerad och kan därför också endast ett fåtal komma att nämnas.

Jag skall endast uppehålla mig vid tiden omkring år 1923 tills dato. Föreningen har under denna tid förfogat över många goda löpare, hoppare och kastare. Vad löparna beträffar så finner man, att konkurrensen varit mördande. Det visade sig också vid tiden omkring Gotl. Allehandas stafettlöpningar, att här gällde det sekunder och tiondelar för att få plats i något av lagen. Bland de mera framträdande löparne äro Gusse Johansson, Fohlin, Acke Björkqvist, Erik Lutteman, Lundström (»Stämman»), Gusse Bergström, Erik Mohlin m. fl.

Första stafettlaget 4×100 m.
Fr. v. Otto Persson, A. Björkvist, E. Frigren, E. Molin,

En allroundman kan utan vidare betitlas Gusse Johansson, en mångfrestare som ingen annan, men så tog han också sällan stryk. Som långdistanslöpare var han fruktad av sina motståndare. Jag själv var på den tiden en varm beundrare av »Gusses» löpning. I många terränglöpningar har man sett »Gusse» på startplatsen och när löparna så småningom kämpade mot mål så fanns alltid »Gusse» i tätgruppen och ofta drog han sig segrande ur striden. Bland

Innehavarna av distriktsrek. på 4×100 m. tid 46,5 sek. satt år 1926.
Från vänster Hilding, »Gusse», Arvid, »Acke».

hans största segrar som terränglöpare är säkerligen 1924 års D. M. En distans på 8,000 m. där hans värsta konkurrent, Roos V. B. K. (Visby Bollklubb), bjöd på knivskarp strid ända in på mållinjen. På medeldistanserna var han i många år suverän, sålunda fick rekordet på 1,500 m. sällan vara i fred. Åtskilliga äro de mästerskap han erövrat i såväl 800, 1,500 och 5,000 m. Inomhusidrotten fann även i »Gusse» en varm anhängare med mellan- och grenhopp som specialité. Bästa resultat respektive 3,87 m. och 2,24 m., resultat, som även i dag gott skulle hävda sig. På slutet av sin idrottsbana gästspelade »Gusse» i föreningens fotbollag, där han ingalunda misskötte sin plats.

Under samma tid hade föreningen stor tillgång av medeldistanslöpare och som det starkaste namnet framstod bland dessa Hilding Jakobsson. Hilding har varit en av föreningens störste poängplockare vid D. M.-tävlingar, klubbmatcher o. s. v. Snabb och med en naturlig löpande stil har han uppnått resultat i nivå med vad den Gotl. rekordtabellen utvisar.

För övrigt innehar Hilding rekordet på 400 m. på tiden 53,1 sek. satt 1927. I föreningens stafettlag har Hilding varit en av de bärande krafterna. För övrigt har han representerat Gotland i landskampsmatchen mot Blekinge m. m.

Lika klart som Hilding varit naturlöpare, har Axel Nilsson, »Tjommen», varit naturhoppare. När den kände tränaren Sjöblom var här nere som instruktör år 1925 upptäcktes »Tjommen» av Sjöblom som en »coming man» och följden blev, att han gick mera in för allmän idrott. Året efter, »Tjommen» var då 18 år, blev han tredubbel mästare på stora D. M., genom att hoppa 1,68 i höjd, 6,26 m. i längdhopp samt tresteg 12,58 vilket var en utomordentlig prestation. Dessa resultat har han senare betydligt bättrat på. Särskilt höjdhoppet har

Tre diskusjättar. Fr. v. G. Hellström, E. Eriksson och Ola Häglund.

för honom blivit den starkaste grenen och många äro de duster han utkämpat med sina motståndare. I landskapsmatchen mot Blekinge 1930 blev han bästa poängplockare för Gotland. »Tjommen» har trots sin ungdom hunnit med mycket, och har på de sista åren mest ägnat sig åt fotbollen, där hans snabbhet kommit honom väl till pass.

Ett »strongt» löpargarde som bildar två stafettlag.

Fr. v. E. Gardelin, G. Hellström, R. Sjöstedt, G. Johansson, Nyberg, H. Jakobsson, A. Pettersson och A. Björkqvist.

Andra inom föreningen aktiva löpare kan nämnas. Fohlin som trots svåra träningsförhållanden gjort goda resultat. Innehavare av klubbrekorden på de längre distanserna. Fohlin har en lång löparbana bakom sig och har han varit pålitlig som få. Föreningen har aldrig lidit brist på kastare, förutom Gustav Hellström och »Peking» har vi sådana bjässar som Ola Häglund, Rone-Eriksson samt Calle Bodin. De tre sistnämnda ha varit en pålitlig trio där jämnheten varit påfallande. Ola Häglund är

En stark fyrväppling Tjommen, Arvid, Gusse och Sjöstedt.

tillika med Gustav Hellström de diskuskastare inom föreningen, som kastat över 41 m., medan däremot Eriksson och Calle Bodin hållit sig i underkant av 40 m. I spjutkastning finnes sådana kända namn som Otto Gullman, Erik Lutteman, den sistnämnde på sin tid mycket god löpare, J. Dahlström samt »Kina» m. fl. Klubbrekordet innehar O. Gullman med 50,70 m. Bland andra inom föreningen kända idrottsnamn fastnar man obetingat för ett nämligen *Arvid Pettersson,* innehavare utav ett av föreningens stoltaste rekord. Det var år 1926, som Arvid visade lejonklon som längdhoppare, och vid de då anordnade mästerskapen noterades rekordet till 6,74 m. efter en ytterst jämn serie. Med detta resultat placerade Arvid sig som N:r 23 bland Sveriges längdhoppare, en vacker prestation. Förutom längdskuttare var Arvid en god sprinter och är sålunda meddelaktig i stafettrekordet på 4 × 100 m. Namn som *Einar Gardelin, Hilding Persson, Folke Hullberg* återfinnas också på framskjutna platser i tävlingsprotokollen.

Bland föreningens mera yngre idrottsmän som visar lovande anlag är *Stig Andersson, Olof Molin* och *B. Olsson* m. fl. Det är att hoppas,

Arvid i sitt rekordhopp år 1926.

Observera hänget med vänster ben och kroppens uppresning med tillhjälp av höger arm.

att ett tillskott av yngre krafter skall ge föreningen samma starka livskraft och samma starka slagkraft, som den en gång har haft.

»Vicke».

»Acke» under uppväxtåren.

»Acke» Björkquist var under sin gröna ungdom ej särdeles idrottsbetonad om man med idrott avser allmän idrott.

»Acke» ägnade sig med större iver åt att slita ut skorna på den kära läderkulan och var en lång tid målvakt i B-laget. Till A-laget avancerade han snart och var där v. back. Jag stod själv bakom honom i målet och var jag honom ofta tacksam för hans överraskande attacker mot motståndarna, som någon gång händelsevis försökte komma i närheten av mitt område. Den gode »Acke» skapade ofta situationer framför vårt mål. Dessa skulle om jag ej varit rödhårig, satt gråa hår på mitt huvud, men i regel lyckades han freda målet.

I dessa lyckliga stunder gjorde alltid »Acke» en liten karaktäristisk gest med handen och med ett flin åt mig uttryckte han sig sålunda: Jag klarar av det här, tag du bara vara på bollen, som ofta nog var ganska svårt. Icke endast som fotbollspelare har »Acke» varit aktiv utan även som kortdistanslöpare där han varit D. M.-mästare på 100 och 200 m.

Numera uppträder »Acke» mest som fotbolldomare och även ledes som back i bandy-laget.

Han är en god kamrat. »Ur-V. I. F:are, således en av oss från år 1911, vilket säger en hel del.

»Peking».

Brottning och tyngdlyftning.

Atlet- och brottargardet.

Denna gren av idrott, som har gamla anor här på ön sedan Ivar Perssons och »Markis-Olles» dagar, har åter blomstrat upp tack vare Gotlands Idrottsförbunds intresserade ledamot hr H. Jacobsson samt vår i diverse idrott argaste konkurrent Visby A. I. K. Den egentliga början inom V. I. F. gjordes kan man säga förra året, då det första D. M. gick av stapeln. Där en eller två äro församlade, där är också en V. I. F:are, så också nu. Gotl. Idrottsförbunds brottarmatta har under den gångna vintern ytterst knapphändigt fått utnyttjas på grund av den stora efterfrågan. Med frejdigt mod ställde dock fyra mannar upp till tävlan i D. M. och blevo bra placerade. Som varande V. I. F:s första D. M.-mästare skola här nämnas, A. Blomberg i bantamvikt samt G. Söderberg i lättvikt.

Lokalfrågan för denna idrottsgren är synnerligen svårlöst, enär det inte finns någon lokal att uppbringa för pengar knappast. Under kommande vinter har V. I. F. fått en av förbundets matthalvor att disponera. Detta kommer givetvis att bidraga till en mera systematisk träning. Kommande tävlingar motses därför med största tillförsikt.

Tyngdlyftningen

har inom V. I. F. på senare tid fått många intresserade, en sport, som förra året slog helt igenom. I den lilla träningslokalen, som står till förfogande, arbetas det för högtryck till kommande mästerskap. I den allsvenska serien i tyngdlyftning har föreningen startat med två lag, vilka ligga väl till inom resp. klasser.

Den drivande själen inom denna sportgren är Gösta Hellström fjäderviktaren, utan gensägelse Gotlands förnämste i tyngdlyftning, han har knappast sin överman ens i de tyngre klasserna. Han går med liv och själ upp i arbetet för sportens fromma inom föreningen. Goda lyftare äro för övrigt E. och G. Dahlström samt »Charmis», Stein, V. Jonsson m. fl.

P.....

En mångfrestare!

Många av denna skrifts läsare undra säkerligen vem Gustav Pettersson är, men nämner man den undersätsige vid hans smeknamn »Kina», då veta många vem det är fråga om. »Kina» tillhör så att säga Visby I. F. med hela sin person. En verklig klockarfar vad det gäller det idrottsliga inom föreningen, speciellt fotbollen. Sedan många år styrelsemedlem har han med saklighet och gott förstånd alltid framstått som den arbetsammaste inom föreningen. Som idrottsman har han en lång tid varit en av de bästa och är fortfarande att räkna med.

Inom gotländskt idrottsliv är han en av de få, som kan ståta med Svenska Idrottsförbandets standardmedaljer, vilket säger en hel del. Hans lilla hobby har varit att lägga sig till med diverse D. M.-tecken i spjut och speciellt mellanhopp. Har »Kina» härjat inom den gotländska idrotten, så har han än' mera härjat inom fotbollen på ön. Utan överdrift kan man om honom säga att hans jämlike inte funnits på många år, knappast någonsin tidigare heller. En mera tillförlitlig spelare än »Kina» finns inte. På sin plats i laget uträttar han alltid ett jättearbete, såväl i klubblaget som i de matcher förbundet anordnar, där »Kina» alltid återfinnes på centerhalvbacksplatsen. Den gotländska fotbollpubliken har alltid berömmande ord om honom. Tacka för det, han gör ju i regel aldrig något misstag. Gästande fotbollag hava alltid uttryckt sig i lovord om »Kina» och menat på, att han kunnat spela i vilket allsvenskt lag som helst. En verklig treklang ha bröderna »Charmis», »Kina» och »Vicka» Pettersson varit inom föreningsbollen med »Kina» som primus.

Till D. M.-finalerna har »Kina» alltid förmåga att samla sitt lag hur mörkt det än kunnat se ut ibland. Det reder sig alltid, menar »Kina», och strax äro alla pojkarna i laget med på noterna.

Med dessa rader vill jag önska »Kina» god fortsättning på den gröna mattan och inom arbetet för klubbfotbollen.

Burväktaren.

De sista femton åren.

Att inom ramen av visst begränsat utrymme låta Visby I. F:s fotbollhistoria rullas upp allt sedan dess blygsamma start för tjugofem år sedan är en ren omöjlighet. Dessa tjugofem år äro så pass händelserika av såväl motgångar som framgångar, att desamma skulle kunna innefattas i ett digert aktstycke, att överlämnas och bevaras åt föreningens fortplantare efter den nu passerade kvartssekelgränsen.

Undertecknad har nöjt sig med att i all korthet låta de sista femton årens händelser och personliga insatser i föreningens onekligen framgångsrika fotbollutveckling passera revy.

Undertecknad är även förvissad om, att mycket skulle hava varit medtaget i denna resumé men som av rent misstag eller ovetande förbigåtts.

Ej heller har jag den förmånen, att från de flesta åren hämta uppgifter från föreningens arkiv, utan måste minnets skattkammare häri anlitas. I anledning därav är det därför skäligt, att hos alla, som på ett eller annat sätt anses förbigångna eller märka nämnda bristfälligheter, anhålla om överseende.

Under dessa femton år, som äro liktydiga med Gotlands Fotbollförbunds tillvaro, ha en mångfald fotbollspelare representerat föreningen. Om man börjar med en översikt från de femton årens början, så finna vi här en hel rad fotbollspelare, av vilka de flesta nu lagt skorna på hyllan medan någon enstaka varit laget trogen tills dato, om vilka det nämnes längre fram i denna historik och även ledes på annan plats i denna jubileumsskrift.

Juniorlaget 1935.

När man så granskar de olika konstellationerna i V. I. F.-representationen under åren, så kan vi ju börja med målväktarna, och då har vi Manne Elving, en verklig målvaktstyp med goda tag. Den tiden var »Manne» en orolig ande och blev därför inte så värst gammal på sin post. »Pricken» Götberg var den ständiga avbytaren, men det har dock hänt att »Pricken» varit ordinarie en tid. De flesta fläkningarna mellan målstolparna gjorde dock den i akrobatstil arbetande »Pricken» under sin Blagssejour. »Pricken» hade många beundrare och en av dem var undertecknad om inte just beundrad för ett ypperligt målvaktsarbete — vilket dock inte var främmande för honom — utan fastmer för kostymeringen. »Prickens» dress hade lika väl kunnat passa en jockeyryttare. Han offrade sig helt för laget genom sina halsbrytande störtdykningar även efter skott uppe i klykan. »Prickens» metod var den, att kunna genomskåda de anfallande forwards och på förhand veta var mellan målstolparna bollen skulle passera. Sålunda hände det alltför ofta att »Pricken» slängde sig i högra stolphörnet, medan bollen hade sin bana i närheten av vänstra klykan. I bland skådade dock den gode »Pricken» rätt och då blev det helt naturligt fantomräddningar.

»P e k i n g», det namnet känns säkerligen igen, blev den egentlige arvtagaren till »Manne» och en värdig sådan. Jag tror det var år 1921, som »Peking» råkade ut för en knäskada i en match mot Nynäshamn och fick sålunda ta igen sig ett tag. Och då hade »Pricken» återigen ett tillfälle att få visa sina takter. Olik andra målvakter gjorde »Peking» inte några halsbrytande störtdykningar men klarade sin syssla galant ändå. Denna »Pekings» målvaktsteknik är alltjämt en hemlighet, som han behållit för sig själv. Få målvakter, kanske ingen, torde haft en sådan respekt med sig som »Peking». Jag minnes tillfällen, då »Peking» helt nonchalant tog bollen under armen och knöt näven åt påflugna forwards. Omkring »Pekings» bur var

Distriktsmästarna 1933.

det också alltid renstädat, också i det avseendet fick han mycket god hjälp av sina medhjälpare i bakre försvaret. Då »Peking» ansågs ha tjänat sin plikt kläddes Aldor Eriksson i målvaktskrud. Det blev ingen glänsande victoria för Aldor, ty han kom lagom till 15—1 resultatet som noterades mot Järva. Dessemellan hade dock Aldor allvarliga nappatag med hemmalagens forwards. Jag minnes särskilt vid ett tillfälle, jag tror det var i en match mot Hansa, som då konkurrerade skarpt, då en ettrig forward angrep och rev sönder byxorna för Aldor, som helt måste ägna sig åt att få något som överskylde det som blottades. Denna omsorg om sig själv kunde »Charmis» inte förena sig med, varför han i sin iver viskade så det hördes långt ut bland publiken: »sk—t i byxorna». Då ett lags möjligheter i stor utsträckning vilar på målmannen, och V. I. F. även ledes under Aldors målvaktstid visat konkurrenterna »lejonklon», så skilde han sig säkerligen från uppdraget med heder. Efter Aldor blev det »Hesas» (Hedström) tur att komma i skottgluggen. Eldopet som målvakt hade dock »Hesa» fått i Hansa. Det var minsann inga matcher mellan Hansa och V. I. F., som lämpade sig för »duvungar» att vara engagerade uti. Så värst trogen laget blev inte den ljuslockige »Hesa», som onekligen prydde sin plats mellan målstolparna, utan högre uppgifter väntade och så var kontraktet klart med Veskinde A. I. S.

Nisse Torndahl var den, som stod i tur att övertaga vakthållningen för ett par år, men valde snart ett annat sällskap genom sitt engagemang i Visby A. I. K. Nu äro vi alltså framme vid den del av målvaktstiden och fotbollhistorien som jag föredrar få utgöra ett kapitel för sig själv. Det som skildrats hittintills är, som sagt, de olika målvaktkarriärerna, som synes ha en mångskiftande variation. Från fotbollagets försvars- och anfallslinjer från den tid, som skildringen avser erinras man helt självmant de personliga insatserna. Ett kort gästspel på backplatsen av »Generalen» Karlsson, numera »Stadionvaktmästare» på Östervallen i Slite, lever ännu i friskt minne. »Slarven» Thunell, även han back, var inget nöje att bli stoppad utav. Det var en spelare med alla möjliga sorters knep. Acke Björkvist och Larsén var ett backpar, som höllo ihop en längre tid. Om inte »Ackes» spark var av det idealiska slaget så var han desto mer snabb och kvicktänkt än någon annan. Som partner till Larsén var »Acke» som skapt, ty Larsén behövde ha någon bredvid sig som satte lite mera temperament och stridsvilja i kallet. Valter Böttiger, numera känd idrottsreporter i Gotl. Allehanda, var även han back ett tag. Det man minnes om honom var dribblingarna från backplatsen och upp till motsatta målet för att avfyra de mest fruktansvärda skott, de flesta dock långt ifrån gluggen. »Mecke» tillhör även han 1920-års män och om honom behövs det knappast någon presentation i detta tidiga sammanhang.

Vi har sådana pojkar som Lundberg, »Petter» Stein, »Musik Pelle», »Massis», Otto Persson eller som han då kallades »Tretton» med flera vilka varit med så långt tillbaka denna historik har att berätta. »Petter var en dribbler av stora mått och därtill en typisk kedjespelare, som satte många försvar ur spel med sina trick à la Rydell. En kedjespelare, som inte gjorde några omvägar för att komma i skottläge, var »Musik-Pelle». Så fort »Pelle» fick hand om lädret så visste man, att ett mål eller en farlig situation var i sikte. Han hade en otrolig förmåga att få bollen med sig ur de mest invecklade närkamper och faktiskt såg det ut i bland, som om han hade bollen fastbunden i ett snöre. Många äro de mål som bär firmanamnet »Pelle» och »Petter». »Massis», ursprungligen back för att avancera till halvback där han, enligt vad som sports, var som klippt och skuren. »Massis» goda blick och bollbehandling togs senare under fotbollkarriären i anspråk av kedjan, uppgiften blev här framspelarens roll. Till ovanstående kull hör som sagt även Lundberg och Otto Persson. Den senare, teoretikern och teknikern, hör till dem som bättre än någon annan behärskat fotbollspelet.

Omkring år 1925 ommöbleras laget en hel del. Yngre spelare släppas fram såsom »Charmis», »Tona», »Nysa», »Tjommen», Tell, Malung och undertecknad m. fl. Konkurrensen blev nu också starkare genom bildandet av I. F. Hansa som fick den större delen av sitt spelarmateriel från V. I. F. Trots denna åderlåtning av spelare, minst halva laget, blev det nya laget mäktigt nog att erövra gotlandsmästerskapet i denna hårda konkurrens. Med Tell och »Malung» fick föreningen ett backpar, som ingav respekt bland motståndarna. Tells specialité var dessutom att lägga straff och frisparkar, som alltid resulterade positivt. Tell hade nämligen verklig krut i sina skott och när han var färdig med att ge fyr, gjorde spelarna sina förberedelser för undvikande av att komma i kontakt med bollen. Det var med Tell som ledare för föreningsfotbollen som det rikliga fotbollutbytet med fastlandet kom till stånd och som allt sedan dess fortsatt. De sista fem åren har laget undergått en successiv förändring. »Charmis» som centerhalv

Distriktsmästarna år 1935.

kommer säkerligen att minnas av hans samtida fotbollkamrater och publik. Var inte »Charmis» teknikern så var han mer än någon annan »maskinen» som »drogs upp» för att sedan inte stanna förrän matchen var över. Ett nederlag i någon match ville »Charmis» kanske mera än någon annan förhindra. En sådan fläck på lagets prestige fick ej förekomma och med den föresatsen gick »Charmis» in för matchen och hade det funnits tio liknande spelare till så rade gärna en »täfjutt» i trängda situationer och på så sätt låg han alltid bra placerad i skyttetligan.

Nyströms stormanlopp på högersidan tillhör inte precis någon gången tid, ibland kan man till och med ännu få se honom i »fotbolldressen». Sekreterarposten besätter numera »Nysa» och den sysslan kräver helt sin man.

V. I. F:s nuvarande representationslag har i stort sett haft samma uppställning tre à fyra

Representationslaget 1926.
Från vänster främsta ledet: E. Tell. N. Torndahl, E. Karlsson,
Bakre ledet: I. Levenius, G. Pettersson, E. Lysell, I. Pettersson, I. Gardelius, G. Rondahl, M. Friberg och A. Nilsson.

kunde VIF-laget haft framgångar i förnämligare fotbollkretsar.

»Tona», sekreterare i det gotländska fotbollkansliet och välkänd pipblåsare, var en längre tid lagets vänsterinner och som sådan flitig målgörare. Det är åtskilliga mål, som »Tona» åstadkommit under sin aktiva tid. »Tona» lade mindre vikt vid, att så precisionsartat och stilrent som möjligt placera bollen i nät, utan off-

år. Det har skiftat på en och annan plats i laget genom övergång till andra klubbar under mer eller mindre dunkla motiveringar. I övrigt består laget av spelare, som genom att först representera föreningen som juniorer arbetat sig uppåt och blivit mogna för A-laget. Det är således pojkar som vuxit med föreningen i dess utveckling och i närvarande stund bildar en homogen elva. Laget är inte precis något ung-

domligt lag utan flera i laget äro gamla i »gården». Det är först och främst »Mecke», som spelat i »orubbat bo» så långt tillbaka denna historik har att berätta. Hans insats i föreningen omnämnes därför också på annan plats i denna skrift. Samma är förhållandet med »Tjommen», »Acke» Lindström eller skolläraren, som han också kallas (namnet troligtvis uppkommet genom en presentation gjord i osamc), tillhör de äldsta i laget. Att »Acke» blev fotbollspelare skulle jag nästan vilja kalla för min skuld. Saken är nämligen denna att då jag som 13—14-åring kom med i föreningen och fick plats i juniorlaget och snart nog fick ordna med lagets sammansättning, så kom jag att tänka på »Acke», som var min klasskamrat i skolan, att han under gymnastiktimmarna då vi i flesta fall spelade pärk var en »baddare» att kunna träffa bollen med foten. Jag övertalade »Acke» med att lika väl som han kunde träffa en pärkboll kunde han göra detsamma med en fotboll som var betydligt större. Den som känner »Acke» vet också att han sällan missar en boll och att pärkspelet har en varm anhängare i honom. »Malung», före detta skinnskräddare i »Masriket», numera känd och fruktad back, som gått i Tells skola, tillhör fortfarande de trogna i A-laget.

Vad jag kan förstå så väntar »Malung» med tålamod på någon värdig arvtagare till backplatsen som han en lång tid och fortfarande med heder uppehåller. Jag föreslår »Malung», att inte låta platsen bliva vakant förrän äldsta grabben vuxit i pappas fotbollgrejor.

Allroundspelare kan med fog Samuel kallas. Sista året spelade han nämligen back, halvback samt i kedjan, och mot slutet av säsongen fick han visst lust med målvaktsjobbet också. Detta tyder bara på att han är en vältrimmad fotbollspelare. I den nuvarande lagsammansättningen tillhör »Vicke» dem som varit med längst. Man har knappast sett »Vicke» spela på någon annan plats än vänsterinner, men så är han också hemmavan på platsen. Åtskilliga bollar har han serverat »Tjommen» vilka båda vid det här laget bör känna varandra ganska väl. Malmqvist och Franzén tillhöra en yngre omgång för att inte tala om »Moloko» Pontus som äro nykomlingar i laget.

Korta men uppskattade gästspel har gjorts av Myrén och Norrman.

Detta var sålunda några ord om de spelare, som representerat föreningens A-lag under femton års perioden. Det är helt naturligt att alla icke har kunnat nämnas och måhända många förbigåtts av rent förbiseende, som jag också förutskickade i inledningen till denna historik. Föreningen har ju även förfogat över spelare som dock icke representerat A-laget men jämväl föreningen — genom B- och juniorlagen.

Allt sedan Visby Idrottsförening deltagit i distriktsmästerskapet har föreningen av femton spelade D. M.-matcher erövrat elva mästerskap. Detta om någonsin bevisar lagets rangplats inom den gotländska fotbollvärlden under femtoa år. I. 18 eller dåvarande I. 27 blevo mästare 1923. Gute 1926 och 27 samt sista gång vi tillåtit en sådan erövring var till AIK 1932.

För varje år som går blir »silverplåten» mer och mer svåråtkomlig, motståndarna och det med naturlig rätt, inser tydligen, att monopol på D. M.-tecken inte bör råda.

Sista åren har A-laget blivit modernt genom att våga »flyga ur boet» och möta motståndare på andra sidan havet. Förutom det »vikingatåg» som Tell med sina mannar företog och som skildras på annan plats i denna skrift, har VIF-laget gästat kungliga huvudstaden och där mött »Konsums» solida elva på Hammarby idrottsplats och Gröndals I. F. voro våra motståndare på Aspudden. Vid båda tillfällena fingo vi stryk samt middag efteråt. Dessa resor har lärt oss en hel del inte minst, att kunna taga och vänja oss vid nederlag, som annars hört till sällsyntheterna.

Många lag från fastlandet har även varit våra gäster och resultaten av dessa utbyten har varit blandade allt beroende på sekundmeternas inverkan på havet och en tillräckligt energisk Ciceron. Våra gäster under årens lopp har sålunda varit Järva, Kronoberg, Karlberg, Hammarby, Stockholmskamraterna, Stockholmskonsum, Spårvägen, Djurgårdshov, med flera lag. Genom dessa utbyten har vi sålunda skaffat oss många goda idrottskamrater på den andra sidan havet.

Jag vill sluta denna historik med att uttala den förhoppningen, att den prestige som V. I. F. fotbollen haft och ännu har måtte förbliva alltjämt. Genom ökad konkurrens från övriga föreningar blir kravet på rationell träning större och det bör ej heller vara så, att de elva spelare, som bildar A-laget, äro »givna» utan skall träningen ge till resultat att det blir konkurrens om platserna i laget och genom detta sporras spelarna till träning.

Må vi också hålla samman som goda idrottskamrater, ju längre spelarna kunna göra detta blir elvan mera homogen. Många äro de som spelat överlöparens roll, men kärnan i laget har varit kvar, och omkring denna har de nyrekryterade samlat sig och V. I. F.-fanan har alltid vajat på segermasten.

Må vi även ta i akt icke endast som fotbollspelare utan som föreningskamrater vad som ligger bakom skapelsen av tjugofemåringen.

Såsom framgår av skriftens olika artiklar — en del författade av idrottskamrater som varit med i verksamheten från början — så finner man, att de som togo sig an idrotten, då den ännu var i sin linda, fingo arbeta under helt andra förhållanden än våra dagars idrottsmän. De som i dag tillhör en yngre generation måste nog villigt erkänna, att gångna tiders idrottsliga uppoffringar voro vida större än våra dagars, genom exempelvis primitiva träningsförhållanden eller möjligheter härtill och dessutom ekonomiska svårigheter.

Med en outtröttlig energi och god sammanhållning har det lyckats förgrundsfigurerna att staka vägen för föreningens vidare utveckling. Nya män har satts i ledningen undan för undan, nya kamrater har strömmat till vars unga entusiasm för idrott och idrottsbragder, för föreningen fromma och förnäma hävd i konkurrensen fordrat, att kloka kamrater handhaft ledningen för enande av intressemotsättningar och heta viljor, som är ett utmärkande drag hos ungdomen.

Det är de unga idrottspojkarna, som med sprudlande energi och verklig idrottsmannaanda skall föra de gulsvarta färgerna framåt, till nya framgångar under mottot, en »sund själ i en sund kropp.»

»K - - o».

Tre kända namn.

V. I. F:s ordförande sedan år 1931 har varit *Otto Gullman*. Aktivt har han deltagit i arbetet under många år, inte så mycket i tävlingar som i gymnastik, och på gymnastikkvällarna saknades han sällan.

Genom gymnastiken, som han varmt ivrar för, har Otto förskaffat sig en god spänst som få. Förutsättningar för litet av varje, har dock hans hobby inom idrotten blivit spjutkastning. I denna gren har han hållit sig i täten en lång följd av år utan att förta sig ifråga om träning. Inte minst har pärkspelet i vännen Otto haft en varm anhängare och fortfarande bedriver han detta spel. Vännen Otto har alltid strävat till att nå vad idrotten avser att giva. Med sin sportmanship och kamratlighet har han förskaffat sig vänner såväl inom som utom föreningen. Som idrottsman och kamrat är han ett föredome, som manar till efterföljd.

Ernfrid Olofsson, det namnet erinrar man sig bäst då inomhusidrotten föres på tal. Som stående höjdhoppare har han varit gotländsk toppman flera år. Ett par D. M. har »Enfa» lagt beslag på med höjden 140 cm. och på träning har han spänstat över 150 cm.

Med ett starkt intresse för föreningen har »Enfa» på ett förtjänstfullt sätt bidragit till dess utveckling.

Bertil Enström, det namnet söker man förgäves efter, åtminstone bland toppmännen, i tävlingsprotokollen. Ser man emellertid i föreningens mötesprotokoll så lyser hans namn där som den store festarrangören och tävlingsledaren. Som sådan har »Bitta» nedlagt ett värdefullt arbete, som inte nog kan uppskattas. Föreningens kassa var under »Bittas» tid ganska god, och var det så att det började tryta så kom alltid »Bitta» med någon genialisk idé om pengars anskaffande.

A. B. C.

Acke förr var n:r 1 när det gällde hundra meter,
Arvid Pettersson uti längd hoppade nära sju hundra centimeter.

Bergströms Gustav hade stil när han löpte sina banvarv,
Bergstrand tog ej gärna fil, löpning var ett gammalt släktarv.

»Carolus» skrev referat, höjde »Visby» högt mot himlen,
»Charmis» spela centerhalv när Loket ej därför la' hinder.

»Dala» höjder över ribban klara kan och i sin hand har han alltid spjutet,
Diskus. »Lillen» ännu kan, fästmöer' har han fått varför han mattat av mot slutet.

Enströms »Bitta» var av klass när det gällde att ordna basarer,
Erik Frigren och Molin, båda två har gjort bravader.

Fohlin kan springa när som helst fast han ej har tid till träning,
Fransson segra då han så vill, men han tålde ej nån gliring.

Gullmans bröder voro alla med uti allt vad idrott hette,
Gardelius var länge med, fast han inte är någon jätte.

Hilding förr var vårt stora namn, är nu platschef på »Vallen»,
»Hesa» bollen klara kan, teaterflugan har han fått i skallen.

Intet är som väntans tider »Tjommen» sa' på ytterkant,
Ingen kunde såsom »Petter» dribbla bollen, att honom se var värt en slant.

»Jakob» även kallad »Snackan», var en tid vår klockarfar,
Jupiter är hård som »rackan», spelar dock som en kar.

»Kina» känd som god strateg är kapten för Visby-laget,
Kronholm har vart med, men nu har han tappat taget.

Lundström gärna sprang terräng och stämma kunde instrumenten,
Lindströms »Acke» är ej sträng, fast han kallas för »magistern».

»Malung» är från Dalarna, där bollen dalar står han gärna,
»Mecke», som har flinten bar, är nu vorden slocknad stjärna.

»Nysa» uti allting varit med, nu i styrelsen protokollför ordet,
Nilsson, känd som »Pippi», vinterbadar fast man inte tror det.

Olofsson la' ribban högt uti jämnfota hopp,
Otto Persson fin i sport, resultaten alltid högt i topp.

»Pelle», som är i musiken, spelar opp sig i eliten
Perssons »Flora» är i teten uti häck och gymnastiken.

Qvinnlig idrott ska vi ha, Evert Tell så ofta sa',
Qvistigt nog det vara kan, om kvinnan ändras om till man.

»Rullan» förr var vår idol, mellanhopp hoppa han som ingen annan tål,
»Rakan» även kallad »Gusse» skarp i allting, trevlig »prisse».

Sport är även att på landsvägen gånga, Jakob nog har omvänt många,
Stavhopp förr var »Pekings» hopp, nu från bryggan gör han många dopp.

Tur är bra i orientering, Gustav Pettersson sa' så sin mening,
Trind är »Buddis» uti kroppen, som kastare höll han dock måtten.

USA blev »prickens» mål, Chaplin var ju hans idol,
utom fotboll, spjut och »kutning», »Massis» träna också dykning.

Widar åka skidor kan, som partner Martin hade han,
»Vicke», som har jobb vid gasen, skjuter hårt av bara fasen.

W-Pelle är bra i buren: ofta har han hjälp av turen.
Wisby I. F. är ett välkänt namn, segern ofta bärgas kan.

X-pert i ping-pong och i schack är Arvid Johansson utan snack,
X-tra fin är denna tidskrift, kostar blott en **liten** avgift.

Ytterplatsen i första laget har Fransén nu övertagit,
Ytterst gärna Ola Häglund diskus kastar utan att sig förtagit.

Z — ofta vi ej skriva, mycket därför det ej kan bliva.

Åter tyngdlyftning vi börjat träna, Dahlström lyfter också gärna,
»Åssåa» ha vi brottning fått och »Påven» DM. titeln nått.

Äras den som äras bör, Stig blev mästare i löpning,
Även ges honnör åt David Wulff och Matta Höglund.

»Ödle» klämmig grabb i gänget, lugn och säker, tål ej flänget,
Önskar vi nu utbringa ett hurra, att för VIF det må gå bra.

I skogen med karta och kompass.

Då jag fick en uppmaning av denna jubileumsskrifts »huvud-redaktör», att skriva några rader om höstens och vårens speciella, friska sportgren — orienteringslöpning, vill jag först passa på att göra »reklam» för denna »verkliga frisksport», som vännen »Charmis» en snöig höstmorgon kallade den, när han stod som kontrollant vid V. I. F:s K. M. 1935.

Skulle eventuellt någon av skriftens läsare ej ha gjort närmare bekantskap med »livet i skogen» i sällskap med karta och kompass, uppmanas han eller hon, att sätta i gång, ju förr — dess hellre. Jag vilar på söndags f. m. svarar du. Det går lika bra litet senare på dagen med en mils härlig språngmarsch i den friska skogsluften. Tag på den sämsta »riggen», kläder för ombyte, termos med varmt sockervatten, ett par »mackor» i ryggsäcken, karta och kompass och kom ut till Österport en söndagsmorgon fram på vårsidan. Alltid finnes det någon, som vill ha sällskap i skogen.

När tävlingarna börja och du är konditionstränad, ute på banan, får du se den röda skärmen, du fortsätter och kommer i mål i prima humör. Visserligen kan det hända, att du springer fel och gör bort både dig själv och laget någon gång. Då är det bara att ilskna till och komma igen med nya tag — »det går väl fler tåg».

Alltid kommer det något tillfälle då du är bland de bästa. Skulle du ej bli den bästa, så är i alla fall ej söndagsförmiddagen bortkastad.

För att övergå från den allmänna trevnaden till den vi inom Visby Idrottsförening haft de senaste åren av att utöva orientering må följande små minnen och hågkomster komma fram. Vad som framgått av tävlingssekreterarens berättelse år 1923 hade vi ett pålitligt garde i Harry och Hilding Jacobsson, G. Bergström, K. E. Vestergren m. fl.

Vid D. M.-tävlingarna 1925 visade V. I. F. verkliga lejonklon och lade beslag på de tre främsta platserna genom G. Bergström, Harry Jacobsson och Folke Hultberg och vann givetvis också lagpriset. Lade dessutom beslag på 8, 11, 12, 14, 17 och 18 plats. Sedan har det varit lite si och så med framgångarna. 1926 blevo bästa V. I. F:are K. E. Vestergren 3:dje man och Folke Hultberg 4:de. 1927 A. Nyberg 5:te och Harry Jacobsson 7:de. 1928 var ett sorgens år. Ingen V. I. F:are placerade sig, men 1929 fick vi vår andre D. M.-mästare. O. Johansson vann och på 4:e plats kom F. Hultberg. Så följde några år då orienteringsintresset närmast var helt borta och först år 1933 förmärktes en liten uppryckning. Tre man startade och av dessa blev G. V. Pettersson 5:a.

I budgavlelöpningen startade vi med 2 lag, varav det ena bröt tävlingen, men det andra nådde en hedersam fjärde plats. Tävlingen var en bland de hårdaste som gått. Starten var vid Torsburgen och målet i Fröjel, alltså tvärs över hela ön. 1934 voro vi 8 man som deltogo och halva antalet kommo i mål. Segrare blev vår oförbrännerlige oldboy Gust. Karlsson på den utmärkta tiden 1,09,38. De närmaste placeringarna voro av det mera blygsamma slaget: 24, 26 och 39. I budkaveln startade vi med två lag, men där var oturen framme, ingen kom i mål.

För att stimulera intresset för orienteringslöpning, satte Firma Emil Appelquist år 1934 på hösten upp ett vandringspris, om vilket Visbyklubbarna skall tävla. Första tävlingen gick av stapeln den 28 okt. Genom R. Broman fick Gute den första inteckningen; V. I. F. placerade sig på andra plats. Alla rättrogna V. I. F:are lovade revanch, och den kom. Striden om vandringspriset stod nu tidigt på hösten följande år. Gust. V. Pettersson V. I. F. gjorde vid detta tillfälle en fin-fin löpning och vann med drygt 14 min. före A. I. K:s Ahrling. Tredje, fjärde, sjätte, sjunde och åttonde platserna beladés också av V. I. F:are och »bunken» hamnade hos de »kristna».

På D. M:et höll Gustav Karlsson sig väl framme som vanligt och blev 3:a. Som lag placerade sig V. I. F. också som 3:a slagen endast med några sekunder av A. I. K.

I budkavlen satte vi ihop två lag och det artade sig till det bästa. Gust. V. Pettersson vann den första sträckan överlägset och sände iväg andremannen med gott försprång. Oturen

och det stora ansvaret blev tydligen för mycket för »Jacob», som kapitalt bommade på 2:dra kontrollen. Två och en halv timme, eller mera än en timme för sent uppenbarade han sig vid andra växeln och det hjälpte föga att Gust. Karlsson sprang som om han hade »elden i hälarna». Vårt lag fiek en dålig placering

I nattorienteringen, som inledde säsongen 1936 startade tre man från vardera av de tre Visbyföreningarna och dessutom c:a 120 man militär. Gust. V. Pettersson vann den civila tävlingen och de övriga V. I. F:arna blevo femma och sexa. Det var inte så svårt att springa orientering på natten, som de flesta av oss hade föreställt sig.

Upptakten till jubileumsårets orienteringstävlingar blev ju god och det är bara att hoppas att fortsättningen skall bli lika bra. Gardet av unga orienterare är i stigande och våra gamla stigfinnare vill nog ännu ha lite att säga till om i några år. Alltså — ut i skogen V. I. F:are, där är mycket att göra.

Jacob.

Visby I. F:s Stadslöparlag.

Visby Stadslöpning.

Ett av de stiligaste om inte rent utav det stiligaste arrangemanget ifråga om idrott är onekligen Visby I. F:s stadslöpning, som allt sedan år 1928 anordnats. Denna löpning har blivit en propagandatävling att räkna med, och inte minst gör deltagande fastlandsföreningar stadslöpningen till en nationell löpning.

Matteuspojkarna, Södermalm, I. F. Göta, Stockholm och Nynäshamn har deltagit.

Med den utveckling som löpningen fått hoppas vi kunna anordna denna även i fortsättningen.

Handbollspelet

är förutom brottning och tyngdlyftning den yngsta idrottsgrenen på föreningens program. Under de tre år som handbollspelet utövats på Gotland — åtminstone i ordnad form — har V. I. F. varit seriemästare en gång. Vid D. M. turneringen 1936 stannade laget visserligen på sista plats, dock utan att ha spelat på ett sådant sätt, som motsvarar en sådan placering. Detta visade också laget vid blixtturneringen söndagen efter D. M. finalen, då vårt lag suveränt spelade sig fram till blixtturneringens vinnare, genom att slå samtliga lag med undantag för A:7, som tog den ena halvan av de två poängen.

Därmed höjdes också »V. I. F. handbollen» till säsongspurtens bästa lag och spel.

Representationslaget 1935—1936.

Hattar och Mössor
i alla kvalitéer och prislägen.
Pälsvaror
i stor sortering.
Alltid välsorterat lager.
DANIELSONS
Wallérs Plats, Visby.

Visby Elektriska Byrå
Läroverksplan. Tel. 164.
rekommenderas för inköp av
Radiomottagare
anod- och ackumulatorbatteri
samt
ELEKTRISK ARMATUR
m. fl. tillbehör inom elektr. branschen.

Aktiebolaget
Gotlands Bank
Alla slags Bankaffärer
VISBY-STOCKHOLM
Klintehamn-Hemse-Havdhem
Roma-Lärbro

Systembolagets
Restaurant i Visby
rekommenderas.

Presenterna

som alltid väcka förtjusning. — Modernt, väckert glas och porslin i rikt urval och olika prislägen.

Presentkort från oss är en uppskattad gåva.

Lindblads Bosättning.

Mellersta Gotlands Andelsmejeriförening, Visby.

Tel. 289. Tel. 290.

Välsorterad

Herrekipering

med platsens billigaste priser

Gymnastikkläder | Sportkläder

Skodon

Ekiperingsaffären Hästg. 24 B. Visby.

Välkommen till

SOLHEM.

Beställningar å fester alla slag mottagas tacksamt hela året.

Telefon 498.

JENS BERNER.

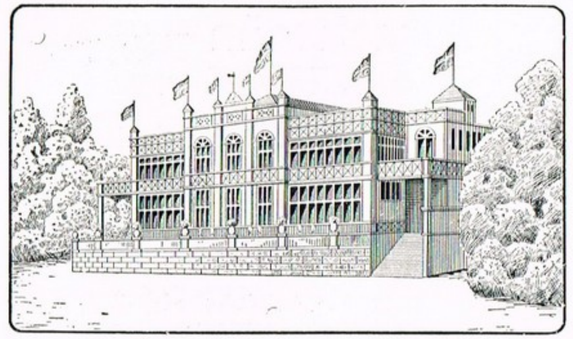

D. B. V:s Paviljong

Visby.

1:sta kl. restaurant med fullst. rättigh.

Säsong Juni—September.

Abonnenter och beställningar större och mindre emottagas tacksamt.

Dans ord. dagar Onsdag—Lördag och Söndag.

Dagl. middags- och aftonkonsert. Tel. 832—833.

Slitebadens Hotell, Slite

(nyrenoverat 1936)

resanderummen v. o. k. rinnande vatten.

Härliga bad med utmärkt sandbotten.

Stor vacker park.

Klubbrum för beställningar.

Spriträttigheter.

Tel. Slite 58. Inneh. J. G. NILSSON.

Knut Falcks Eftr.

Tel. 90. Visby. Tel. 90.

Färg-, Tapet- o. Kemikalieaffär.

Rekommenderas.

Fred Segerdahls

välsorterade

Pappershandel

Rekommenderas.

Kameror. Film.

Lämpliga idrottspriser.

HOLMERT

Adelsgatan 32. Tel. 649.

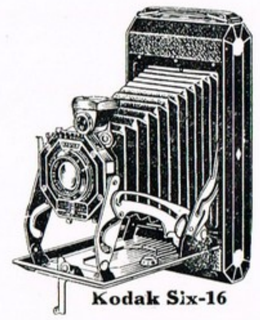

Kodak Six-16

BLOMMOR
Frukt och Grönsaker.
Kransbindning.
FLORA
Innehavare Hilding Persson.
Adelsgatan 11. Tel. 1196.

Idrottsmän
vid behov av
Kläder
hänvänd Eder med förtroende till
N. L. Siltberg, Adelsgatan 4.

Idrottsmän
äro alltid välkomna till
Café Strykjärnet.

Idrottsmän och deras familjer
handla med fördel hos
Tingströms
Visby. Slite.
Föreningar erhålla rabatt.

Gotlands Folkblad
är den stora mängden av idrottsfolkets tidning.
Vaken, pigg och oppositionell mot allt vrångt.
Utkommer måndagar, onsdagar och fredagar.
Kostar endast 6: — kr. pr år.
Red. och Exp. Folkets hus, Späcksrum 9. Tel. 1031.
Förstklassigt civiltryckeri.

Visby Juridiska Byrå
Advokat S. Hultman
Krigsfiskal.
Juridiska uppdrag av alla slag.
Kontorstid 11—4.
S:t Pers gränd.
Tel. 1234. Box 64.

Idrottsmän
gynna
Liljeborgs Möbelaffär.

Erik Bäckströms
Raksalong
vid S:t Hansgatan
Rekommenderas.

Th. Wennerberg, Urmakare.
S:a Kyrkogatan 4, Visby.
Tel. 453.
Ur, Glasögon, Kikare m. m.
Fördelaktiga priser. Goda kvalitéer.

Andelsslakteriet
rekommenderar prima
Ständig veterinärkontroll.
Kött, Fläsk
Charkuterivaror
Ister och Flott
Kötts, Fruktsaft och
Sparriskonserver.
Kontorstelefoner:
292. 700. 860. 1,500.
Butikerna:
St. Torget. Tel. 281. Adelsgatan. Tel. 821.
Österport. Tel. 610.

"Gusse" Johanssons
Raksalong
S:t Hansgatan 20. Tel. 257,
Rekommenderas.

Vid behov av
åkare
vänd Eder till
M. Hesselstens Bilstation. Tel. 826.
Bussar och lastbilar.

H. G.s kiosker
Österport. Adelsgatan 2,
Tobak. Tidningar. Frukt o. Choklad.

Aktiebolaget
H. A. LINDSSTRÖMS
Järn- & Maskinaffär.
Tel. 24 — 502,
Diverse sportartiklar.
Rekommenderas.

Lunkans Konditori
S:t Hansgatan 55.
REKOMMENDERAS.

IDROTTSNYTT hör Ni tydligast genom

S A B A - R a d i o.

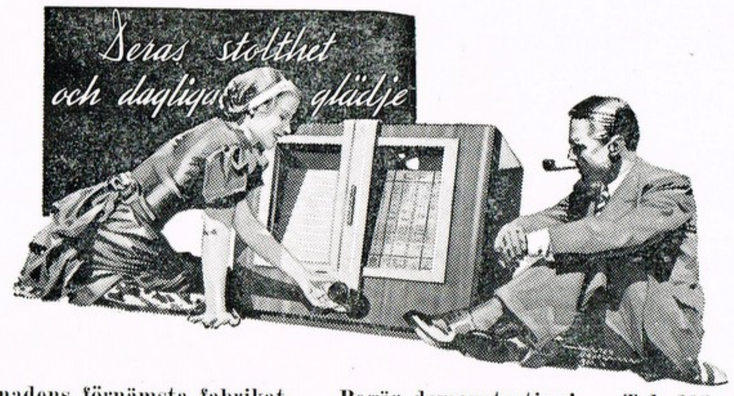

Marknadens förnämsta fabrikat. Begär demonstration! Tel. 305—1510.

Bilen för Gotland är

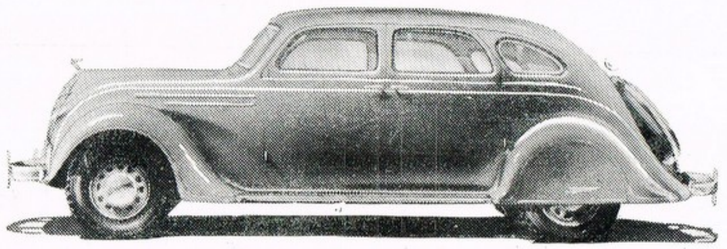

P L Y M O U T H

1936 års modell överträffar alla förväntningar. Därför bör Ni ej bestämma Eder för en ny bil förrän Ni provat

P L Y M O U T H,

som har sådana fördelar, vilka endast återfinnas hos vagnar i högre prisklass. Bekväma betalningsvillkor. Begär demonstration pr tel. 305—1510.

Martin Fohlin & Co.

Sällskapet D. B. V:s Sparbank

Gotlands äldsta och största sparbank

stiftad år 1830.

Insättarnas behållning den 31/12 1935 Kr. 10.872.177: 36

Reservfonden » » » » 1.135.809: 81

Insättarnas antal 13.712.

Aktiebolaget Gotlands Järnhandel

Visby.

Tel. 19. — 273.

Rekommenderar sitt välsorterade lager av allt vad till branchen hörer.

Boråslagret

Slite. VISBY. Hemse.

Stadshotellet
Snäckgärdsbaden
Burmeisterska
Trädgården

tävla

framgångsrikt om idrotts-männens gunst vid jubiléer, prisutdelningar etc.

Välj en *elegant* cykel, *perfekt* i varje detalj

Nordstjernan 1936 är inte bara en vacker utan även en stark och pålitlig cykel. Bland uppskattade detaljer märkas, förutom det lättgående Vinco-navet, ny smäcker framgaffel, nykonstruerade praktiska pedaler samt reflexskärm och kattöga av vit celluloid – nytt för Sverige.

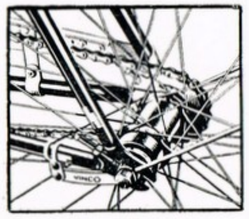

NORDSTJERNAN
1936 – ledstjärnan vid cykelköp
WIKLUNDS
STOCKHOLM

Återförsäljare i Visby: Henr. Alyhrs Cykelaffär, Österport. Tel. 714.

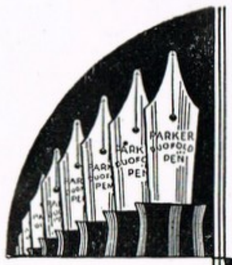

Varje guldpenna
får genomgå 11 omfattande undersökningar, innan den bliver anbringad i en Parker Duofold. Största noggrannhet vid fabrikationen gör skrivningen med Parker Duofold lätt och behaglig.

Observera det inregistreraae varumärket

Den lättskrivande *pennan*

Parker Duofold

Demonstreras och försäljes i
A.-B. SYLVE NORRBYS Bokhandel.

Köp Edra Kläder i
Hjalmar Stengårds
Herrekipering, Södertorg 10.
Stort lager färdiga Kläder,
Hattar, Mössor m. m.

FYLGIA
automobil, olycksfall, brandförsäkringar m. fl.
VALKYRIAN
från Bolagets sida ouppsägbara olycksfall- & sjukförsäkringar med obegränsad ersättningstid intill självvald slutålder
TRYGG
liv- & pensionsförsäkringar.
Teckna lämpliga försäkringar för idrottmän.
Representant
Fylgias Generalagentur
Rådhusplan 4, Visby. Tel. 1169.

Slottsträdgårdens Pensionat
Visby
Rekommenderas
1 klass Matsal. Billiga priser.
Vördsamt
ELISABET EDSTRÖM.
Tel. 389.

Är Ni spekulant på en bra och billig
Skrivmaskin
vänd Eder till

VISBY SKRIVMASKINSAFFÄR,
Adelsgatan 8. Tel. 844.

Ernst Swenson,
Juvelerare
Tel. 403. Tel. 403.
Största sortering i
Sport- och Hederspriser, Silver,
Nysilver, Tenn.
- - Förlovningsringar! - -

CONSETT-KOKS
för
Värme-ledningen
Hjalmar Klints A.B.
Tel. 7 o. 729 Visby.

— PRIS 2 KR. —

19 GOTLANDS ALLEHANDA VISBY 36